

اداره خانی :
اداره خانی

فصله پنجمین بازار می صاعقیدر خاندن ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

‘αα’ ‘Ολα

Τὸ σὺμβόλον μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✱ ΓΡΑΦΕΙΑ ✱ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἑσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἑσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 Ἐξωτερικὸν φρ. 18</p> <p>— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ —</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ὙΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	---

‘Η Α. Ὑψηλότης ὁ νέος Μέγας Βεζύρης
Ταλαὰτ πασῆς.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΑΤΟΜΟΝ

Ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητον καὶ μαργαριτοβριθές πέλαγος τῆς αὐριον ἀναγινωσκομένης εὐαγγελικῆς περικοπῆς τοῦ Ἀσώτου, ὁ προσεκτικὸς μελετητὴς δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἀφθονίαν διδασμάτων καὶ συμβουλῶν. Ἐὰν πάντα ἐν αὐτῇ εἶναι καὶ εἰς ἀχρογωνιατὸς λίθος, ἐφ' οὗ δύναται τις νὰ οἰκοδομήσῃ μίαν ὑπέροχον διδασκαλίαν. Ὁ ἄμβων ἠντλησε παρ' αὐτῆς ἀρκετά, ἢ γραφίς τῶν σχολιαστῶν καὶ τῶν ἐρμηνευτῶν οὐχὶ ὀλιγώτερα, καὶ ὁσοῦδήποτε καὶ ἂν ἦσαν οἱ ἐκ τῆς παραβολῆς ταύτης ἀντλήσαντες, ὅλοι ἀπεχώρησαν ἱκανοποιημένοι.

Τί θὰ ἦτο, ἀρά γε, καλὸν νὰ θίξωμεν ἡμεῖς σήμερον;

Ἐν ἐκ τῶν πρώτων, τὰ ὅποια ρίπτονται εἰς τὴν ἡμετέραν προσοχὴν, μίᾳ ἐκ τῶν διηκουσῶν ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ιδεῶν, ἢ καὶ ἰσχυροτέρᾳ, εἶναι βεβαίως ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου.

Ἐλευθερίαν δράσεως καὶ προτιμήσεως εἶχεν ὁ δευτερότοκος υἱός. «Δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας», λέγει οὗτος πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ὁ πατήρ παρέχει εἰς αὐτὸν τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας, τὸ ὅποιον οὗτος θὰ ἐλάμβανε. Πρώτῃ ἐκδήλωσις τῆς ἐλευθερίας ταύτης. Ἐπειτα ἀναχωρεῖ εἰς χώραν μακρὰν καὶ ζῆ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας του — ἑτέρα ἐκδήλωσις τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος — Ἰψίσταται ἐν τῇ ξένῃ χώρᾳ τὰ πάνδεινα καὶ, ἀφοῦ αὐτοβούλως πάλιν γίνεται χοιροδοσκός, συνέρχεται καὶ ἐξ ἰδίας θελήσεως καὶ πρωτοβουλίας συλλαμβάνει τὸ σκέδιον τῆς μετανοίας καὶ τὸ ἐκτελεῖ.

Εἶναι ὄντως προφανές, ὅτι ἡ διήκουσα ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ιδέα, εἶναι ἡ ιδέα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου. Ὁ Θεός, κατὰ τὴν σοφίαν Σιράχ, ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν «χειρὶ διαβουλίᾳ», ἢ φιλοσοφία δὲ τῶν αἰῶνων μέχρι τῶν τελευταίων, τῶν λεπτεπιλέπτων αὐτῆς προσπαθειῶν, δὲν κατάρθρωσε νὰ κρημνίσῃ τὴν ιδέαν ταύτην, τὴν ὅποιαν, τὸν ἀναντίστοιχον μάλιστα, καὶ κατεκύρωσε διὰ τῆς ἰδίας σφραγίδος. Τὸ ἀτομον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ρυθμίξῃ αὐτοβούλως τὰς πράξεις του.

Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο δικαίωμα, τὸ ὅποιον ἴσως εὐθὺς ἀμέσως παρέχει τὴν θύραν διάπλατον τῆς ἀνεξέλεγκτου δράσεως, συνεπάγεται καὶ τὰς εὐθύνας ἐκάστης πράξεως, ἐκάστου διαδήματος ἢ προτιμήσεως. Ἄν ἕκαστος εἶναι ἐλεύθερος νὰ προτιμήσῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, εἶναι, ἐν τούτοις, καὶ δι' αὐτὸ ὑπόλογος διὰ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην προτίμησιν, δι' ἐκείνην ἢ τὴν ἄλλην πράξιν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην πρέπει νὰ κανονίξῃ ἢ λογικῇ, ἢ σκέψις, ἢ φρόνησις, ἢ ἔρευνα τῶν συνεπειῶν, διότι τὰς συνεπείας ταύτας μόνον τὸ ἀτομον ἀναλαμβάνει νὰ τὰς ὑποστῇ καὶ νὰ τὰς πληρῶσῃ, ἀφοῦ καὶ μόνον αὐτὸ εὐθύνεται.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος φύσει, ἀλλὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν πόνων, τῶν παθῶν, τῶν ὁρμῶν πρέπει νὰ περιορίξῃ ἢ λογικῇ ἄλλως καθίσταται λυσσῶν κύων ἢ ἀφηνιασμένος ἵππος, τὸ κακὸν εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους προξενῶν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

— Πρέπει ἡμεῖς νὰ μαθαίνομεν πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, ἔχομεν καθήκον νὰ θάτωμεν εἰς ἐφαρμογὴν καὶ νὰ ἐνδιατριβώμεν εἰς εὐρύτερον κύκλον ἀσχολιῶν, διότι, ἐφ' οἱ ἄνδρες ὀφείλουσαν νὰ ἀσχολῶνται μὲ τὸ ἐπάγγελμα τῶν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον μὲ ὅ,τι τοὺς ἀναρροῦσται καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξίν των, ἡμεῖς, ἐπι πλεόν, ἔχομεν καθήκον, ἐκτὸς τῶν κοινῶν ὑποχρεώσεων, νὰ κατέχωμεν καὶ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων οἰκοδομεῖται καὶ συντηρεῖται ἡ οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐλέχθησαν ἀπὸ μίαν δεσποινίδα, ὅταν πρὸ τινος ἐγένετο κάποια σχετικὴ συζητήσις μεταξὺ εὐαρίθμων προσώπων εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σαλονιοῦ. Καὶ ἐλέχθησαν μὲ τὴν ἀφέλειαν, ἢ ὅποια φανεροῦσι τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ιδέαν καὶ τὴν ἐμμονὴν εἰς αὐτὰ πιστῶν.

Δὲν πρέπει νὰ παρέλθουν ἀπαράτηρα. Δὲν πρέπει νὰ ἀφειδοῦν καὶ νὰ σβύσουν εἰς τὴν ἡχώ. Περιέχουν μεγάλα κοινωνικὰ ἀληθείας καὶ εἰμεθα τόσο ὀλίγον συνειθισμένοι νὰ τὰς ἀκούωμεν ἀπὸ ἀβρὰ σώματα!...

Ὁλη ἡ ἀγωγή τῆς γυναικός, ἀπὸ μικροτάτης ἀκρόμῃ ἡλικίας, ἀποβλέπει εἰς τὸν ἄνδρα τὴν κατάκτησιν. Δὲν εἰμεθα ἡμεῖς, εἴτινες θὰ κακίσωμεν τὴν τῶν αὐτῆς καίτοι, οὐχὶ σπανίως ἀπὸ τῆς αὐτῆς στήλης ἔχει τονισθῆ, ὅτι ὁ γάμος διὰ τὴν γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ τὸ μοναδικόν, τὸ ἀναπόφευκτον κατάντημα, ἀνεῦ τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ νὰ καθίσταται ἐρπίδιον ἢ ἀχρηστον πλάσμα.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ πρώτη, ὡς κοινῶς παραδεδομένη, ιδέα, ἀφοῦ κάθε μητέρα ὄνειροπολεῖ τὸ κορίτσι τῆς νὰ τὸ ἴδῃ σύζυγον «ὡς καλὰ χέρι», μὲς εἶναι ἐπιτηρητέον νὰ ἐξετάσωμεν ἂν γίνεται ὅ,τι πρέπει, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ μέγα αὐτὸ ὄνειρον, ὁ διάπυρος οὗτος πόνος.

Δυστυχῶς, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδοχθῇ τὸ εἰαντίον, οὐδένποτε θὰ ἐτίθεντο εἰς ἐφαρμογὴν τηλεσφοδρῶτερα μέσα. Ἡ κόρη ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς ἐπιδεικτικῶν τάσεων, ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ δεκτικῆς μίαν ἐπιπολαιότητα καὶ ἑλλειψίν σοβαρότητος ἀπέναντι τοῦ μεγάλου αὐτῆς προσορισμοῦ. Ἐπιδοτριβεῖ ἐπιμόνος εἰς ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ γοητεύσῃ τὰ μάτια, νὰ προκαλέσῃ κάποιον στιγμιαῖον θαυμασμόν, μίαν ἐλξίν. Ἄδιαφορῆ δὲ πολλὰκις περὶ τὰ σπουδαιότερα. Παραμελοῦσα τὴν βαθεῖαν, τὴν ἐνδόμυχον ἀνάπτυξιν, ἐπιτηδεύεται ὑπερμέτρως πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προσάσῃ εἰς τὰ μάτια τοῦ ἐπιπολαίου θεατοῦ.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς γίνεται κοῦκλα, ἢ ὅποια εἶναι μὲν δυνατὸν νὰ εἶναι κεμπή, ὄραία, συμπαθῆς, εὐχάριστος, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι κοῦκλα, μεταβαλλομένη εἰς ἄερρον οὐναλον, εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτον τίναγμα τοῦ παιδιοῦ, ποῦ τὴν παίζει, μὲ τὸ τίναγμα δηλαδὴ τῆς πρώτης τυχόν περιπέτειας τῆς τύχης.

Καὶ αὐτὴ ἀκρόμῃ ἢ ἀνάπτυξιν, ἢ τις ἐπιμόνος καὶ ἐπὶ οἰκτῶν ἐτῶν παρέχεται εἰς τὴν κόρην, εἰς τὸ φαινόμενον μόνον ἀπὸ βλέπει, καὶ αὐτὸ καὶ μόνον ἐξυτηρεῖται.

Τυφλὴ τῆς μόδας παραπολοῦσθης, οὐχὶ ἐκ καλαισθητικοῦ πόνου. Μερικὰ ξενικὰ φρασίδια, οὐχὶ ἀπὸ ὁρμῶν εὐρύτερας μορφώσεως. Κάποια μουσικὰ κομμάτια εἰς τὸ πιάνο ἢ τὸ βιολί, ὅχι ἀπὸ καλλιτεχνικῆν καὶ ἐνδόμυχον ἀνάγκην. Δύο-τρεις κομμοὶ τράποι, χρησιμοποιούμενοι παρῶσις ἐπισκεπτῶν, καὶ ἰδοὺ ἡ ὅλη ἐγκυκλοπαιδεία, τὴν ὅποιαν ὑποχρεοῦται νὰ μάθῃ ἢ κόρην μὲ τὰ μεγάλα ἰδαικὰ τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸν γάμον τῆς.

Ἄλλ' ἀρά γε αὐτὰ εἶναι τὰ μόνα; Τὰ στίχαια ταῦτα εἶναι ἐπαρκῆ, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐδαιμονίαν μεταξὺ οὐζύγων καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας; Ἡ πείρα, ἢ παρατήρησις, τὸ περιβάλλον, μὲς βροντεφωνοῦν ἐν μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπίσημον ὄχι!

Ὁ βίος δὲν εἶναι μόνον ἐπισκέψεις, τέχναι, χοροί, διασκεδάσεις, ἐπιπολαιότης, μόδα. Ὁ βίος ὁ ἀληθινός εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος δὲν

φαίνεται εἰς τὰ μάτια τῶν ἄλλων. Εἶναι σύνολον προσπαθειῶν, κόπων, πάλης. Εἶναι περιπέτεια, ἀγῶνες, ἀσθένειαι. Εἶναι διηκετῆς παρατήρησις καὶ φρονίσις. Εἶναι ἐιδελεχῆς ἀνέργεια πρὸς κατὰκτησιν τῆς οὐραίας εὐτυχίας. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὅλων αὐτῶν, διὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ ταύτην ἀντιμετώπισιν, ἢ ἀγωγή ἢ συνήθης προικίζει τὴν κόρην μὲ τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.

Ἰδοὺ διατί βλέπομεν, οὐχὶ σπανίως, γάμους νὰ καταρροῦν, εὐδαιμονίας νὰ οὐβύνουν, καὶ σπῖτια, τὰ ὅποια ἱβασίσθησαν ἐπὶ ὄραίων πόνων, νὰ κλονίζονται. Διὰ τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν, εἰς οὐδὲν ὀφελοῦν μόνον εἰ πόνου ἀπαιτεῖται, καὶ ὁρῶσις οὐραίας καὶ πρακτικῆς, ἢ ὅποια ἀπορροῖ ἀπὸ σοβαρῆς καὶ καταλλήλους γνώσεως καὶ ἐν μέρους τῆς γυναικός.

Ἐπάρχει ἐπιμετανοῦσα μίᾳ ιδέᾳ σφαιερᾷ ἢ ἀγωγή ἔκαμε τὴν κόρην κισσον, ὁ ὅποιος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζῆσῃ καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ, ἂν δὲν εὐρητὸν κομμόν γρησιοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ν' ἀπλωθῇ. Τὸ γρησιῶν αὐτὸ δένδρον θὰ εἶναι ὁ σύζυγος.

Οἱ ἄνδρες παρετήρησαν αὐτὸ. Μερικὰ θύματα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ τὸ ἐνοήσουν καλλίτερον καὶ εὐθὺς ἐγεννήθη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν των μίᾳ ἐφεκτικότης διὰ τὸν γάμον, μίᾳ ἀπροθυμίας, μίᾳ ἀντιδρασῆς.

Ἐχασαν πλεόν τὴν γυναικότητα ν' αὐτοπροσφεροῦναι στηρίγματα εἰς κισσοῦς καὶ ἄλλας πολιωνόμους ἀναδενδράδας. Δὲν ἔχουν πλεόν τὸ θάρρος αὐτό. Ζητοῦν ἕνα συνοδοιπόρον εἰς τὴν ζωὴν, τὸν ὅποιον προθυμότερα νὰ χειραγωγῶν καὶ νὰ βοηθῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν βοήθειαν, τὴν προστασίαν, τὴν εἰδήμοιαν καὶ φωτισμένην στοργὴν νὰ στηρίζονται.

Εἰς τὴν σύζυγον ἀρεσκονταὶ νὰ βλέπουσιν, ὅχι μόνον τὴν τρυφήν καὶ ἐπιπολαιὴν συμπαίκτηριαν, ὅχι μόνον τὴν κομψὴν τῶν αἰθουσῶν κοῦκλαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγρυπνον φύλακα καὶ προστασίην τῆς υγείας των, τὴν ἡμίαν οὐμβουλον, τὴν στοργικὴν νοσοκόμον, τὸν παρήγορον ἀγγελον, τὴν ἀληθινὴν μητέρα. Τότε, καὶ μόνον τότε, θὰ εἰσέλθῃ τὴν χεῖρα καὶ θὰ δεχθῶσι νὰ δημουργήσουν οἰκογένειαν, θὰ ἀφίσουν δὲ τὸν ἀφρόντιδα βίον τῶν ἀγάμων, ὁ ὅποιος εἶναι μὲν ἀνούσιος καὶ ψυχρός, ἀλλὰ δὲν ἐπιφυλάσσει τὰς ἔδουνηρὸς ἐκπλήξεις τῶν ἀτυχῶν συναισθημάτων...

Ἀλλὰ τὰ προσόντα αὐτὰ πῶς θὰ τ' ἀποκτήσῃ ἡ κόρη; πῶς θὰ προικίσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν τῆς μὲ τὰς δυνάμεις αὐτάς, οἱ ὅποιοι τὴν ἀναβιβάζουν εἰς τὴν ἀληθινήν τῆς ὑπόστασιν καὶ δράσιν;

ἔχει δικαίον ἡ δεσποινίς, τῆς ὁποίας τὰς σκέψεις ἀπέφαρα ἐν ἀρχῇ. Ἡ γυναῖκα ἔχει καθήκον νὰ γνωρίξῃ καὶ νὰ θέτῃ εἰς ἐφαρμογὴν πολὺ περισσότερα πράγματα καὶ γνώσεις, ἂν θέλῃ ὄντως νὰ φανῇ ἀντοξία τοῦ μεγάλου αὐτῆς προσορισμοῦ, τὸν ὅποιον τῆς ἀνέθεσαν ἡ Πρόνοια. Καὶ ὁ προσορισμὸς τῆς αὐτῆς εἶναι ἑξαιρετικὸς τὴν προώρισος νὰ εἶναι ἡ δημουργός καὶ ἡ Ἐστίας τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας.

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἄ Δὲν ἐπιτιμᾶται ἡ ἰσότης ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτήν. Μόνον ὅσοι τὴν ἔχασαν, δύναται νὰ τὴν ἐπιτιμήσουν ἀρκούντως.

Ἄ Ὅταν ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἐφύσησεν, ἀλλ' ἐσείναξεν. Ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος εἶναι ἡ ζωὴ μας.

Ἄ Ὁ ἔχων ὄξιν ἄνθρωπος, εἶναι μετριόφρων ὡς στόχος κεκλιμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σπόρων, ὁ δὲ οἰηματίας, εἶναι εὐθυεῖης ὡς στόχος κενός.

Ἄ Ἡ φιλία πρέπει νὰ εἶναι ὀξυδερκής καὶ ὁ ἔρωσ ευφλός. Ὁ βλέπων τὰ ἐλαττώματα τοῦ φίλου του, τὸν ἀγαπᾷ, ὁ δὲ βλέπων τὰ ἐλαττώματα τῆς ἐρωμένης του, δὲν τὴν ἀγαπᾷ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

Είς την γωνίαν μίαν αἰθούσης, πολυτελῶς στολισμένης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ θεράσαστρα με τὰς φλόγας τῆς ἔρριπτε κατὰ τὸ δειλινὸν ἐκεῖνο τοῦ χειμῶνος θαλλορῆν καὶ ἡμίφως δύο νέοι — μία δεσποινὴς καὶ εἰς νέος — συνωμίλουν οικειότατα.

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης μία γραιὴ ἐφαίνετο ἀπησχολημένη μ' ἕν ἐργόχειρον, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν συνομιλίαν ἐκείνων.

— Ἐλα λοιπὸν, φίλε μου, σοῦ ζητῶ τὴν γνώμην σου. Σὺ τί θὰ ἔκαμνες, ἂν εὐρίσκεισο εἰς τὴν θέσιν μου; ποῖα θὰ ἦτο ἡ ἐκλογὴ σου; Εὐρίσκομαι πρὸ δύο προτάσεων γάμου. Καὶ οἱ δύο δ' αὐτοὶ, ποῦ μὲ ζητοῦν, εἶναι ὑψηλοὶ, ξανθοὶ, εὐγενεῖς, με κτήματα καὶ εἰσοδήματα πολὺ μεγάλα. Διαθέτουν μέγαρον, ἐπαύλεις, αὐτοκίνητα. Εἶναι γνωστοὶ εἰς ὅλον τὸν ἑπίσημον κόσμον. Καὶ ὁ πατέρας μὲ βιάζει νὰ ἐκλέξω. Εὐρίσκομαι σὲ πολὺ στενόχωρον θέσιν. Ὡ! τοῦλάχιστον ὁ εἰς ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἦτο κοινός, μελαχροινός, πτωχός, ἀσημος! σὲ βαβαϊῶ, ὅτι ἡ ἐκλογὴ θὰ ἦτο πολὺ εὐκολος. Θέλω λοιπὸν τὴν γνώμην σου.

— Τράβηξε κληρὸν καὶ ἀφῆσε τὴν τύχην ν' ἀποφασίσῃ.

— Ὡ! Ἐκτωρ, τὸ λέγεις αὐτὸ σοβαρὰ; δι' ἕν ζήτημα τόσο σπουδαῖον, καθὼς εἶναι τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, ἐπερίμενα ἀπὸ σὲ μίαν σοβαρὰν συμβουλὴν. Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν φιλίαν μας.

Ὁ νέος παρενέχει προσεκτικὰ τὴν κόρην, ποῦ τοῦ ὁμίλει, καὶ προσεπάθει ν' ἀντιληφθῇ ἂν ὑπῆρχε κάποια, ἔστω καὶ ἡ ἐλάχιστη, δόσις ἀστεϊσμοῦ. Ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία τῆς Λευκῆς τοῦ ἐδεικνύεν, ὅτι ὁμίλει σοβαρὰ ἡ κόρη.

Τότε μία βαθεῖα μελαγχολία περιέβαλε τὴν ψυχὴν τοῦ Ἐκτορος. Κάποιο συναίσθημα ἀπροσδιόριστον καὶ βαρὺ ἐκυριάρχησεν εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐσιώπη.

Ὡστε ἡ μικρὰ, ἡ ἀφελὴς Λευκὴ, ἡ παιδικὴ του φίλη, ἡ ὁποία μόλις πέρυσιν ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον, ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ μεταβληθῇ εἰς σύζυγον, εἰς μητέρα!

Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρὸς βέβαια κατὰ κόρης, ἂν τοῦτοίς, ὁ Ἐκτωρ οὐδέποτε ἐφαντάσθη τέτοιαν πιθανότητα διὰ τὴν Λευκὴν. Θὰ ἔχανε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὰς μακρὰς, τὰς ἀφελεῖς συνομιλίας τῆς, τὰς ἐμπιστευτικὰς ἀνακοινώσεις τῆς κόρης! Θὰ ἔχανε τὴν παιδικὴν φιλίαν του, πρὸς τὴν ὁποίαν πάντοτε ἀπέβλεπε μὲ σεβασμὸν, μὲ ἀφοσίωσιν, μὲ ἐμπιστοσύνην!

Μήπως καὶ μὲ ἔρωτα; Ὡ! πὼς νὰ τολμήσῃ ὁ πτωχὸς αὐτὸς νέος ν' ἀποβλέψῃ πρὸς τὴν πλουσίαν ἐκαίνην κληρονόμον, τὴν κόρην δεσποινίδαν, πρὸς τὴν ὁποίαν τόσοι νέοι πλούσιοι, τόσοι λόντες τῶν οἰθουσῶν καὶ τόσα χρηματοκιβώτια, κολοσσοὶ ἀληθινοὶ τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ χρηματιστηρίου, δὲν ἀπηξίουσαν νὰ ἀπεισώσῃ!

Αὐτὸς πτωχὸς νέος, μὲ ἀνάπτυξιν μὲν ἐπαρκῆ καὶ μὲ πλουσίαν καρδίαν, ἀλλὰ πτωχὸς καὶ ἀφανὴς ἐργάτης τοῦ καλάμου. Ἐτιχε, λόγῳ γειτονίας, νὰ γνωρίσῃ τὴν Λευκὴν, πολὺ μικρὰν ἀκόμη, τῆς ὁποίας βαθμίδον ἐγένετο ὁ σύντροφος, ὁ ἐμπιστός φίλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ κόρη μὲ θάρρος καὶ μὲ ἐμπιστοσύνην ἀπεκάλυπτε τοὺς πόθους τῆς, τὰς σκέψεις, τοὺς στοχασμούς. Καὶ τὸ ἐθεώρει αὐτὸ ἡ κόρη μίαν ψυχικὴν ἀνάγκην, ἀφοῦ ἡ μὲν γραιὴ μάρμη τῆς, μετὰ τῆς ὁποίας ἔζη, ἦτο κοινή, ὁ δὲ πατήρ τῆς, ἀπερροφημένος ἀπὸ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις του, πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ψυχικὰς ἀνάγκας τῆς κόρης.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν οικειότητα ἐκείνην, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἔστω καὶ ἡ μικροτέρα πιθανότης συνομισείου μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν νέων. Μεταξὺ τῶν ἔχων βαθὺ τὸ βάραθρον τῆς κοινωνικῆς, ἀλλὰ, πρὸ πάντων, τῆς οικονομικῆς διαφορᾶς. Ἐκείνη πλουσία κληρονόμος, αὐτὸς πτωχὸς δημοσιογράφος.

Ἡ κόρη, βλέπουσα, ὅτι ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο τόσον πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς αὐτὴν τὰς σκέψεις του, ἔμενε σιωπηλός, δὲν ἔδεικνυσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐκ νέου:

— Πῶς; δὲν μοῦ δίδετε τὴν γνώμην σας;
— Εἰς αὐτὸ, δεσποινίς, ἐπετρέπατέ μου, νὰ μὴ ἔχω καμμίαν γνώμην ἢ, μᾶλλον, νὰ μὴ εἴπωρῶ!

νὰ ἐμφράσῃ ἐκείνην, ποῦ ἔχω. Ἡ καρδία σας δὲν ὁμίλησεν ἀκόμη;

— Ὁχι, φίλε μου, καὶ δι' αὐτὸ πλήττω. Φαντάσου: γάμος ἐν συμφεροντολογικῶν ὑπολογισμῶν, γάμος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁμίλει ἡ ἀριθμητικὴ πρῶτον καὶ ὁ ὑπολογισμὸς, καὶ ἔπειτα ἡ καρδία.

Ὁ νέος, βαθὺς μελετητῆς τῆς ζωῆς, ἀντελήφθη τὸ τί διαδραματίζετο μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης. Ἐνόησεν, ὅτι ἠτοιμάζετο δι' ἐκείνην ἕν ἀτυχὲς συνοικέσιον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εὐρίσκειν αὐτὴ, παρὰ τὴν χλιδὴν καὶ τὴν ἀνείν, ὀλίγην θερμὴν, ἐγάπην καὶ φίλτρον. Καὶ ἡ ἀνείν καὶ ἡ ἀφθονία εἶναι τόσο ἀντιάρα, χωρὶς τὰ αἰσθήματα ἐκαίνα τῆς ἀγάπης!

Εἰς τὴν λοιπὴν ἐχρησίμευεν εἰς τὴν κόρην τὸ εὐγενὲς τῆς σώμα, ἡ λεπτή τῆς φυσιογνωμία, τὰ ρόδινα χεῖλη, τὰ βαθύχρωμα μάτια, ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ χάρις, ἀφοῦ δὲν θὰ εἶχαν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἑνα, τὸν ὁποῖον νὰ ἠμπνέουν, ἑνα, ὅστις νὰ τὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ τὰ ζωογονῇ με τὴν θερμὴν του!

Ὁ Ἐκτωρ ἐξηκολούθει νὰ μάνη βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του. Ἡ Λευκὴ δὲν ἔκαυσε νὰ τὸν ἐρωτῇ:

— Δοιπὸν, Ἐκτωρ, τί νὰ κάμω; ποῖον νὰ προτιμήσω; πότε νομίζεις, ὅτι θὰ ζήσω περισσότερον εὐτυχῆς; ἀρὰ γε ἡ ἀγάπη;... Εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ σιωπήσῃ πλέον.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπεν, εἰς τὸν γάμον, ποῦ δὲν προτασθῆναι ἡ ἀγάπη, ἡ συμπάθεια, ἡ ἐμπιστοσύνη, ἡ ἀμοιβαία κατανόησις τῶν ψυχῶν, ἡ εὐτυχία εἶναι μακρὰν. Ὁ πατήρ σου προσφέρει εἰς τὴν ἐκλογὴν σου δύο μνηστήρας: θέλεις καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ παρουσιάσω ἕνα τρίτον, μὲ ἄλλα προσόντα, τὸν ὁποῖον νὰ δυνηθῆς ν' ἀγαπήσῃς;...

— Καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷ;
— Μάλιστα.
— Δέχομαι.
— Ἐθαριστώ, ἀλλὰ ζητῶ διορίαν ἐν ἔτος. Τὸ πρόσωπον αὐτό, ποῦ θ' ἀναζητήσω, δὲν εὐρίσκειται εὐκολα, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι θ' ἀρέσῃς τὴν ἐκλογὴν μου.

Ἡ κόρη ἐδέχθη, ἀνέλαβε νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς μίαν ἀναβολὴν ἐνός ἔτους καὶ ὁ νέος ἀπεχαιρέτησε τὴν κόρην, ἀφοῦ ἐπανέλαβε καὶ πάλιν τὴν ὑπόσχεσιν του.

Παρήλθεν ὀλίγος καιρὸς ἔτιοτε: ὁ Ἐκτωρ εἶχεν ἀραιώσει πολὺ τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὴν Λευκὴν καὶ, δόσας ἐκείνη τὸν ἠρώτα περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐνεργειῶν του, ἐκείνης ἀπήντα:

— Περίμενε, ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἶμαι συνεπής!
Ἀλλ' ἡ κόρη μὲ ἀνησυχίαν ἀπέβλεπε πρὸς τὸν φίλον τῆς. Ὁ Ἐκτωρ εἶχε χάσει τὸ χρῶμά του, ἐφαίνετο χλωμός καὶ ἱσχνός, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του δύο βαθεῖαι αὐλακὲς ἐδεικνύον ἀψευδῶς, ὅτι ὁ Ἐκτωρ ὑπέφερε.

— Τί ἔχεις, Ἐκτωρ; ἠρώτα συχνά, σὲ βλέπω πολὺ καταβεβλημένον.
— Ἐργάζομαι, τῆς ἀπάντα ἐκείνος, διὰ νὰ εὐρῶ τὸν σύζυγον, ποῦ σοῦ πρέπει.
— Ἐλπίζεις, ὅτι θὰ μοῦ τὸν εὐρῃς;
— Τὸ ἐλπίζω καὶ τὸ εὐχομαι.

Ἐπέρασαν μερικὸι μῆνες ἔτιοτε. Ἀπὸ τῶν Ἐκτορος ἡ κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ νεωτέρας πληροφορίας, ἀφοῦ ὁ νέος ἐφαίνετο σοβαρός, σκυθρωπός, ἀπησχολημένος.

Ἡ θεατρικὴ περίοδος εἶχεν ἤδη ἀρχίσει. Τὰ θεάτρα εἶχον ἀνοίξει τὰς πόλεις τῶν καὶ μὲ νέα ἔργα ἔκαμνον τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐποχῆς.

Εἰς τὴν δημοσιογραφίαν πολλὸς λόγος ἐγένετο μετεξὺ ἄλλων καὶ δι' ἕν σκηναῖον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ παραστήσῃ καλὸς θίασος τῆς πόλεως. Τὸ ἔργον ἔφερε τὸν τίτλον: Ὁ ἔρως ἀπέθανε; καὶ εἶχε συγγραφεὴ τελείως ἀγνωστον, ὄνομα, τὸ ὁποῖον πρῶτην φορὰν ἐφαίνετο εἰς τὰς φιλολογικὰς κύκλους. Ἀλλὰ τὸ θέμα του, ἡ πλοκή του, οἱ χαρακτῆρες ἦσαν τόσο ἐπιτυχεῖς καὶ ἀληθινοί, ὥστε ὁ θίασος δὲν ἐδίστασε, τὸ παραστήσῃ.

Εἰς τὴν πρῶτην τοῦ ἔργου αὐτοῦ, καθὼς εἰς ὅλας τὰς πρῶτας τῶν θεατρικῶν ἔργων, ὁ πατήρ τῆς Λευκῆς μὲ τὴν κόρην του κατέλαβον τὸ συνηθισμένον θεωρεῖόν των. Ἡ παράστασις ἤρχισε καὶ εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἀκροατήριον ἐξεδήλωσε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὸ ἔργον ἐκεῖνο. Ἐχειροκροτοὶ ὅλας τὰς σκηνάς του.

Ὁ Ἐκτωρ εὐρίσκατο μαρφομένους εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν ἔδραν, ἀντιπροσωπεύων τὴν ἐφημερίδα του καὶ κρατῶν σημεῖωσις.

Ὅταν εἰς τὸ δεύτερον διάλειμμα μετέβη νὰ

ἐπισκεφθῇ εἰς τὸ θεωρεῖόν τῆς τὴν Λευκὴν, τὴν εὐρε βαθυτάτα συγκινημένην. Τὸ ἔργον τῆς εἶχε θίξει βαθύτατα τὴν καρδίαν.

— Ὑπέροχον, τοῦ εἶπεν ἐκείνη, χαίρειά σοι διὰ χειραφίας τὸν παιδικὸν τῆς φίλον. Πρῶτην φορὰν ἀπολαμβάνω ὅσον σήμερον. Ὁ συγγραφεὺς του ἔχει μελετήσει πολὺ τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς καὶ μάλιστα, μοῦ φαίνεται, ὅτι βλέπω ζωγραφισμένην στὴν ἠρωίδα τὴν ἰδικὴν μου καρδίαν. Φαίνεται ὁ συγγραφεὺς του νὰ εἶναι ἀνθρώπος μὲ πολὺ αἰσθημα.

Ἐπειτα, κύπτουσα, διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ, ἐψιθύρισε:

— Νὰ ἕνα πρόσωπον, τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ ἀγαποῦσα.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἀπήντησεν εἰς αὐτὸ, ἐχαιρέτησε καὶ ἀπῆλθεν. Ἀλλὰ τὸ χεῖρ του ἦτο παγωμένον. Ἐν ζηλείας ἀρὰ γε;

Ἡ παράστασις ἐξακολούθει, τελειώνει. Τὸ ἀκροατήριον ἐξαλλοὺν χειροκροτοῦ καὶ ἐπνευφημεῖ. Φωναὶ ζωηραὶ ἀκούονται:

— Τὸν συγγραφεὴ! τὸν συγγραφεὴ!

Ὁ πρωταγωνιστῆς εἶναι ἔτοιμος νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν σκηνὴν καὶ νὰ δηλώσῃ, ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἀγνωστος.

Ἀλλὰ κάποιος τὸν σταματᾷ: εἰς νέος ὄχρος, τρέμων ἀπὸ συγκίνεσιν. Ἦτο ὁ συγγραφεὺς. Τέτε ἔψουται ἐκ νέου ἡ αὐλαία καὶ ὅλος ὁ ἐνθουσιασμένους ἐκείνος κόσμος εἶδε νὰ ὑποκλίνεται εἰς τὰς ἐπνευφημίας του τὸν Ἐκτορα.

Ἡ Λευκὴ ἐπιτετε λιπόθυμος: ἀπὸ ἐκπληξιν, ἀπὸ χαρὰν, ἀπὸ ἐνδιαφέρον;

Ὁ Ἐκτωρ ἐτήρησε τὸν λόγον του: παρουσίασε τὸν «τρίτον» εἰς τὴν παιδικὴν του φίλην. Ἀλλὰ καὶ ἡ Λευκὴ ἐτήρησε τὸν ἰδικόν της: τὸν ἐντυμφεῦσθ.

Ἡ δόξα εἶναι ἡ καλλιτέρα γέφυρα: ἐνώνει ὅλα τὰ χόσματα.

(C. Clo)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΑ ΘΕΛΗΤΡΑ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ

Εἶναι πολὺ περίεργος ἡ μελέτη, τὴν ὁποίαν ἔχει κάμει Εὐρωπαϊκὸς ἐπιστήμων ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ποῦ ἔγκειται ἡ γυναικεία αἰδώς;»

Εἰς τὸ ἔργον του αὐτό, παραλαμβάνων τὰς γυναίκας ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἔξετάζων ποῦ ἐκάστη φυλὴ τοποθετεῖ τὴν γυναικείαν αἰδῶν, συμπεραίνει, ὅτι αὐτὴ εἶναι ποικιλιωτάτη.

Ἄλλοτε εἰς τὴν Κίναν ὁ γυναικείος ποῦς ἐπρεπε νὰ εἶναι πάντοτε κεκαλυμμένος καὶ μυστηριώδης, μὲ κίνδυνον νὰ κατηγορηθῇ ὡς ἀτιμὸς ἡ γυναίκα ἐκείνη, ποῦ ἄφινε νὰ φανῇ τὸ πόδι τῆς. Σήμερον ἡ πρόληψις αὐτὴ ἐλησομένη σχεδόν.

Εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τοποθετήσῃ τις τὴν γυναικείαν αἰδῶν εἰς ὄρισμένον μέρος τοῦ σώματος, ἀφοῦ οἱ μὲν χοροὶ ἐπιτρέπουν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἀνω ἄκρων καὶ τοῦ στήθους, τὰ δὲ διάφορα σπὸρ διαμορφῶσιν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις των τὴν γυναικείαν περιβολήν.

Καὶ ὁμως, ἂς μὴ ἐκπλαγῇ τις, ὅτι ἡ γυναικεία αἰδῶν ἔχει τὴν ἔδραν τῆς εἰς τὰ μάτια, τὰ ὁποῖα καὶ δικαίως ἀπεκλήθησαν κάτοπτρον τῆς ψυχῆς, διότι αὐτὰ ὁμιλοῦν περισσότερον ἀπὸ τὰ χεῖλη, αὐτὰ ἀντιλαμβάνονται.

Τὰ μάτια εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐκφράζουν ἀψευδῶς τὰ αἰσθήματα, δεικνύουν τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν φιλίαν, τὸν ἔρωτα: τὰ μάτια ἐπίσης δεικνύουν καὶ τὴν ποιότητα τῆς ψυχῆς. Τὰ μάτια μὲ τὰ βλέμματά του θὰ δώσουν τὸ πρῶτον συστατικὸν τῆς καρδίας σας, αὐτὰ θὰ γοητεύσουν ἢ, τοῦναντίον, αὐτὰ θὰ προκαλέσουν τὴν ἀντιπάθειαν. Νομίζουν τινές, ὅτι τὰ μάτια δὲν εἴπωρουν νὰ ὑποστῶσι καμμίαν μεταβολήν. Δὲν εἶναι τοῦτο ἀληθές: ἂν δὲν δυνάμεθα ν' ἀλλάξωμεν τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν μας, δυνάμεθα νὰ διορθώσωμεν καὶ νὰ ἐξιδανικεύσωμεν τῆς ματιῆς μας.

— Κορίτσια, ἡ γυναικεία αἰδῶν: ἔχει τὴν ἔδραν τῆς εἰς τὸ βλέμμα: προσέξατέ το καὶ διορθώσατέ το.

ΙΑΝΘΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ

Σωτήρια σκέψεις. Έξοχα αποτελέσματα.

Είς τούς τόπους, εις τούς οποίους η εργατική τάξις ανέπτυξε την εργασίαν εις τὸν ὑπατον τῆς τελειότητος βαθμόν, ἐγεννήθη καὶ ἡ σκέψις, τοῦ τί πρέπει νὰ γίνῃ ὁ ἐργάτης. Εἶναι δίκαιον νὰ ζῆ εἰς τρώγλας ἀνθυγιεινὰς καὶ εἰς αὐτὰς νὰ θυσιάσῃ ἀδίκως τὴν δύναμιν τῶν μυῶνων, οἱ ὅποιοι γεννοῦν τὸν ὄργανισμὸν τοῦ ὠφελιμοτάτου ἐργάτου; Καὶ προέκυψε τὸ συμπέρασμα: Εἰς τοιαύτην περιπτώσει ὁ ἐργάτης παίρνει τὸν δρόμον τῆς ταβέρνας, δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἡ σύζυγός του, τὰ δὲ τέκνα των, ἀφισμένα παντέρημα εἰς τούς πέντε δρόμους, προστοιμάζουσιν τούς τροφίμους τῶν δρόμων καὶ τῶν κατέργων.

— Τί παρατηρήθη.

Παρατηρήθη, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς μεγαλοπόλεις τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου ὁ εργατικὸς κόσμος, τὰ νεῦρα καὶ ἡ ζωὴ ἐκάστης πόλεως, ὑποφέρει ἀπάνταστον ἀθλιότητα, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ ἐνδιατήματός του. Ὅλαι αἱ μεγαλόπολεις ἔχουσιν νὰ παρουσιάσουσιν παραδείγματα, κατὰ τὰ ὁποῖα δέκα καὶ δεκαπέντε ἄτομα πτωχῆς οἰκογενεῖς ἔτυχε νὰ ζῶσιν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δωμάτιον, μικρὸν, στενὸχωρον, ὑγρὸν, ἀνήλιον, ἀνθυγιεινότερον δὲν εἶναι σπάνιον, μέσα εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ νὰ ἴδῃτε ἐτοιμοθάνατον παιδίον νὰ κοιμᾶται εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην μετ' ἄλλο ἀναιμικὸν ἢ φυματιῶδες μέλος τῆς οἰκογενείας. Ὁ ἐλαφρότερος ὑπολογισμὸς ἔχει ἀποδείξει, ὅτι εἰς τοιαύτας μεγαλοπόλεις, τὰς 400 χιλ. δωματίων κατοικοῦσιν ὑπὲρ 700 χιλ. τοιαῦτα ἀθλιότατα τῆς δυστυχίας πλάσματα. Τί ἄλλο εὐγλωττότερον τούτων θέλετε;

— Τί λέγει ἡ ἐπιστήμη.

Ἡ ἐπιστήμη ἔχει καθορίσει τὰς διαστάσεις τῶν δωματίων καὶ τὴν ποσότητα τῶν κυβικῶν μέτρων τοῦ ἀέρος, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἔχωμεν δι' ἕκαστον ἐνδιατήμα, εἰς τὸ ὅποιον ζῶσι περισσότερα τοῦ ἑνὸς ἄτομα. Τοιοῦτοτρόπως, κατὰ τὸν Οὐγγρον ἰατρὸν Κοροζόη, διὰ τὰ νοσοκομεία εἶναι ἀπαραίτητος ἄηρ 35 κυβ. μέτρων, 22 διὰ τὰς φυλακάς, 13 διὰ τὰ νυκτερινὰ ἀστυλὰ καὶ 10 διὰ τὰ ἐπὶ μετριωτάτῃ ἀμοιβῇ δωμάτια διανυκτερεύσεως. Ἄλλος ἰατρός, ὁ Πολωνὸς Ζακόφσκη, ἔχει ὑπολογίσει, ὅτι ὑπὲρ τὰ 40 ἔτη ἔζησαν ἄτομα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ζωὴν των μόνον ἢ μετὰ δύο τὸ πολὺ προσώπων ἐκοιμῶντο εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον. Μόλις 30 ἔτη ἔζησαν ἄτομα, τὰ ὁποῖα συνκοιμῶντο εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον ἀνά τρία ἢ καὶ

περισσότερα. Ἡ ἀναλογία ποικίλλει, ἐφ' ὅσον περισσότεροι ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον συγκοιμωμένων ἀτόμων.

— Ἔστει ἀπαίσιαι.

Καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ, ὅτι παρόμοια ἀπαίσιαι ἐνδιατήματα εἶναι ἐστία κάθε ἐπιδημίας καὶ καταστροφῆς. Ὁ τύφος, ἡ εὐφλογία, καὶ πρὸ παντὸς ἡ φυματίωσις, ἐκεῖ ἔχουσιν στήσιν τὴν ἕδραν των. Τότε τὸ ἀλκοὸλ εὐρίσκει καταπληκτικὴν πρὸδον εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐργάτου ἢ βιοπαλαιστοῦ, ὁ ὁποῖος ζητεῖ εἰς αὐτὸ καταφύγιον καὶ λησμοσύνην τῶν στενοχωριῶν του, ἀφοῦ ἡ ἀθλιωσιὰ καὶ κατοικία του, κάθε ἄλλο, παρὰ ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμὸν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἐμπνεύσῃ. Ὁ Ἀμερικανὸς κοινωνιολόγος καὶ ἰατρός Τζὼν Ρέιτ παρατηρεῖ, ὅτι ὑγιεινὰ κατοικίαι τῶν ἐργατῶν εἰμποροῦν ἀμέσως νὰ τοὺς κάμουν ἀντιαλκοολικοὺς τόσον, ὅσον πρὸς τοῦτο ὅλοι οἱ ἱεραπόστολοι τῶν Εὐρωπαϊῶν καὶ τῶν Ἀμερικανῶν δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἐργασθῶν μετὰ τὰ πολῦτιμα κηρύγματα των.

— Ἡ ἀρχὴ των.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν ἐγέννησαν τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως ἰδιαιτέρων λαϊκῶν κατοικιῶν διὰ τοὺς ἐργάτας, οἱ ὅποιοι, μετὰ βαθμιαῖον χρεωλύσιον, νὰ εἶναι δυνατόν νὰ γίνωνται κύριοι τῶν κατοικιῶν τούτων. Τῷ 1833, πρῶτος ἐν Μουλούζῃ ὁ κ. Δέλφους, ὁ διευθυντὴς τῶν γνωστῶν κλωστηρίων, ἔρριψε τὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ ἀσπαστὴ καὶ ἀπὸ ἄλλους φιλανθρωποὺς ἐργοστασάρχας καὶ κεφαλαιούχους.

Ἀμέσως παρουσιάσθησαν αἱ πρῶται τοιαῦται ὑπὸ τῶν ἐργοστασάρχων κτισθεῖσαι κατοικίαι καὶ ἄλλαι μετὰ ταῦτα τοιαῦται, τὰς ὁποίας ἔκτισαν εἰδικαί πρὸς τοῦτο σχηματισθεῖσαι ἐταιρίαι. Ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ σήμερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ χιλιάδας χιλιάδων τοιαῦτα εὐεργετικά ἰδρύματα, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ οἰκογένεια τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου ζῆ μετὰ ὅλας τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς ὑγιεινὰς συνθήκας. Ἐκ τῶν κατοικιῶν τούτων πολλὰ ἀποτελοῦν ὀλοκλήρους συνοικισμοὺς, ὅπως παρατηρεῖται εἰς τὰ περίεξ τῶν ἐργοστασίων τοῦ Κρούπ, τῆς σοκολάτας Μενιέ, τοῦ ἐργοστασίου Νεστλέ ἐν Ἐλβετίᾳ, τοῦ σάπωνος Σουνλάιτ καὶ ἀλλαχοῦ.

— Ἡ εἰκὼν τῆς.

Καὶ τώρα νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν μίαν ἀπὸ τὰς τοιαύτας κατοικίας: Κομψή, κομψοτάτη, μετὰ δωμάτια ὑπνου, μετὰ ἐστιατόριον, μετὰ μαγειρεῖον, μετὰ ἀφθονον νερὸν, μετὰ φῶς ἠλεκτρικόν, μετὰ κήπαν, μετὰ ἀποθήκας, εὐάερος καὶ ἠλιόλουστος, εἶναι κυριολεκτικῶς ἀπόλαυσις. Ἐχει ὑπολογισθῆ, ὅτι ἐκάστη στοιχίζει 5—10 χιλ. φράγκων καὶ σὺν τῷ χρόνῳ, μαζὶ μετὰ τὸ πληρωνόμενον ἐνοίκιον, περιέρχεται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου. Ἄλλα ἐργοστάσια, ἐκτὸς τῶν κατοικιῶν, ἔχουσιν ἰδρύσει καὶ ἐστιατόρια, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ ἐλαχίστην τιμὴν τρώγει ὁ ἐργάτης καλὰ, καὶ ἄλλα ἔχουσιν ἰδρύσει ἀκόμη

σχολεῖα, θέατρα καὶ ἄλλα κέντρα ἀναψυχῆς διὰ τὸν ἐργάτην καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

— Θαύματα φιλανθρωπίας.

Ἡ ἀμιλλα εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἀνέπτυξε κυριολεκτικῶς θαύματα, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Εἰς τὴν Γερμανίαν, δι' εἰδικοῦ νόμου, παρεχωρήθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως 8 ἑκατ. φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τρεῖς χιλιάδες τοιαῦται ἐταιρίαι, μετὰ κεφάλαια 500 ἑκατομμυρίων, ἔχουσιν κτίσει θαυμασίους τοιοῦτους ἐργατικὸς οἰκισμούς.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, λειτουργοῦν καὶ ἰδιαιτέραι κατοικίαι, παραχωρούμεναι εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ τῶν ἐργατῶν. Εἰς αὐτὰς δὲ ἡ χήρα μετὰ τὸ ὄρφανόν της πληρώνει καθ' ἑβδομάδα 5 φράγκα, ἀναλόγως δὲ τῶν περισσοτέρων ἢ ὀλιγωτέρων μελῶν τῆς οἰκογενείας, κανονίζεται καὶ τὸ ἑβδομαδιαῖον τίμημα. Τελευταίως εἰς τὸ Σικάγον ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀχανὲς ἀστυλὸν, εἰς τὸ ὅποιον περισυλλέγονται καὶ παραμένουσιν χήραι ὄρφαναι καὶ ἀπροστάτευτοι, τοποθετοῦμεναι ἀκολούθως εἰς διάφορα ἐντιμα ἐργατικά κέντρα, μετὰ τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς κυβερνήσεως.

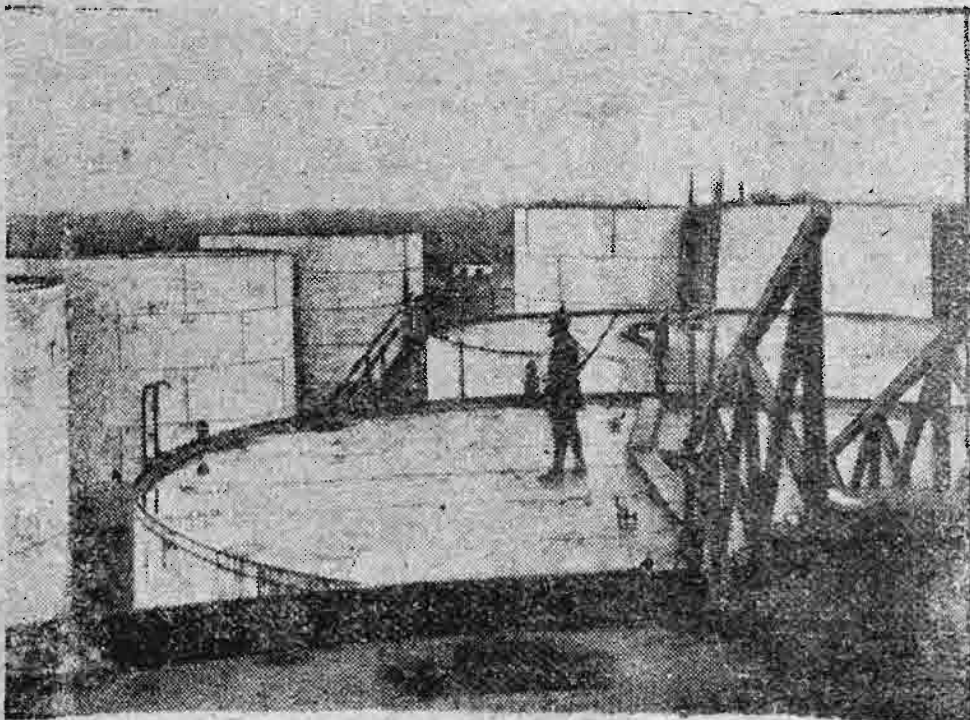
— Εὐεργεσία καὶ κέρδος.

Αἱ κατ' ἔτος δημοσιευόμεναι στατιστικαὶ τῶν ἐταιριῶν πρὸς οἰκοδομὴν ἐργατικῶν κατοικιῶν, ἔχουσιν ἀποδείξει, ὅτι αἱ ἐταιρίαι αὗται, ἐκτὸς τῆς εὐεργεσίας, τὴν ὁποίαν παρέχουσιν, κερδοῦνται καὶ σχετικὸν τι κέρδος, οὐχ ὀλιγώτερον τῶν 5—10%. Εἰς τὴν Χάρβην ἀπαντᾷ ἡ μεγαλειτέρα ἐκ τῶν ἐταιριῶν τούτων, ἡ ὁποία μετὰ ὑπέρογκα κεφάλαια καὶ ἀντιπροσωπείας εἰς τὰς ἀφόρους εὐρωποϊκὰς χώρας, ἀνεγείρει τὰς περισσοτέρας καὶ καλλιτέρας ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἐργατικῶν κατοικιῶν.

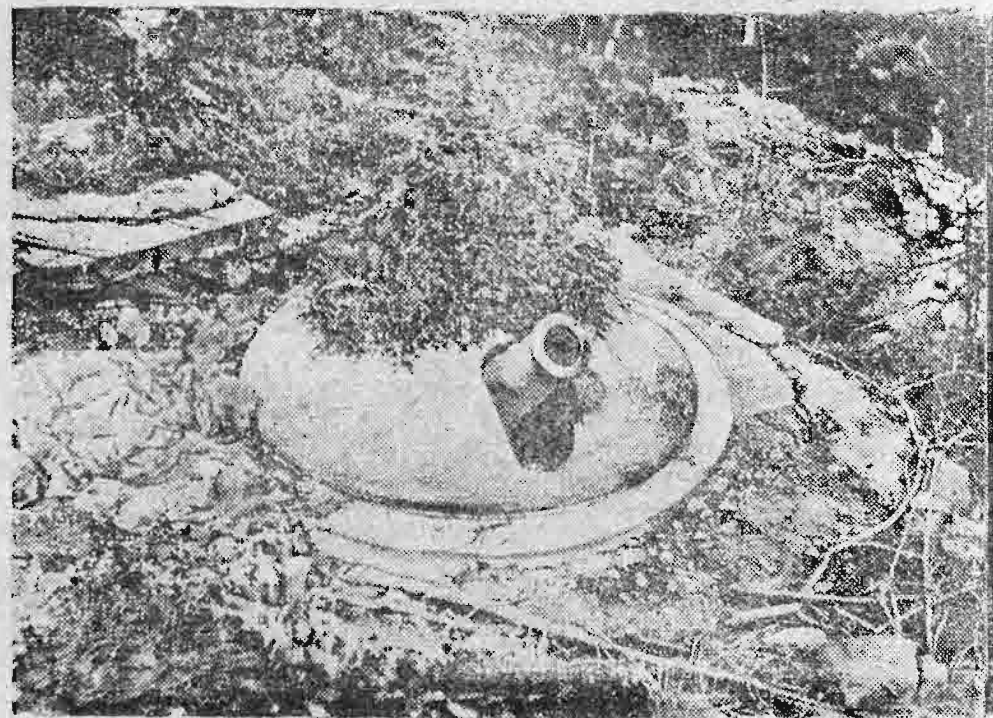
Ἐπὲρ τὰς 10 χιλ. ἐργάται μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των ζῶσιν εἰς τοιαύτας κατοικίας εἰς τὰ μεγάλα ἐργοστάσια τοῦ Κρούπ, ἐν παραδειγματικῇ τάξει καὶ ὁμονοίᾳ, μετὰ ὅλας τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις των. Δὲν τοῖς λείπει οὔτε ἡ βιβλιοθήκη, οὔτε τὸ ἀναγνωστήριον, τὸ θέατρον, αἱ ἐκδρομαὶ καὶ αἱ ἄλλαι τῆς ψυχῆς εορταὶ καὶ πανηγύρεις, τὰς ὁποίας πάντοτε διοργανῶναι ἡ ἐταιρία, μετὰ ἐλάχιστον τίμημα ἐκ μέρους τῶν ἐργατῶν.

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσφέρῃ μεγαλιτέραν καὶ ὠφελιμοτέραν ἐκδούλευσιν ἀπὸ αὐτὴν, τὴν ὁποίαν προσφέρει εἰς τὸν ἐντιμὸν ἐργάτην, μετὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς εἰς αὐτὸν παραγωγῆς καλῆς καὶ ὑγιεινῆς κατοικίας.

ΔΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Λεῖα πετρελαίων ἐν Ρουμανίᾳ. — Ἡ ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Βουκουρεστίου πετρελαιοπότηκη.

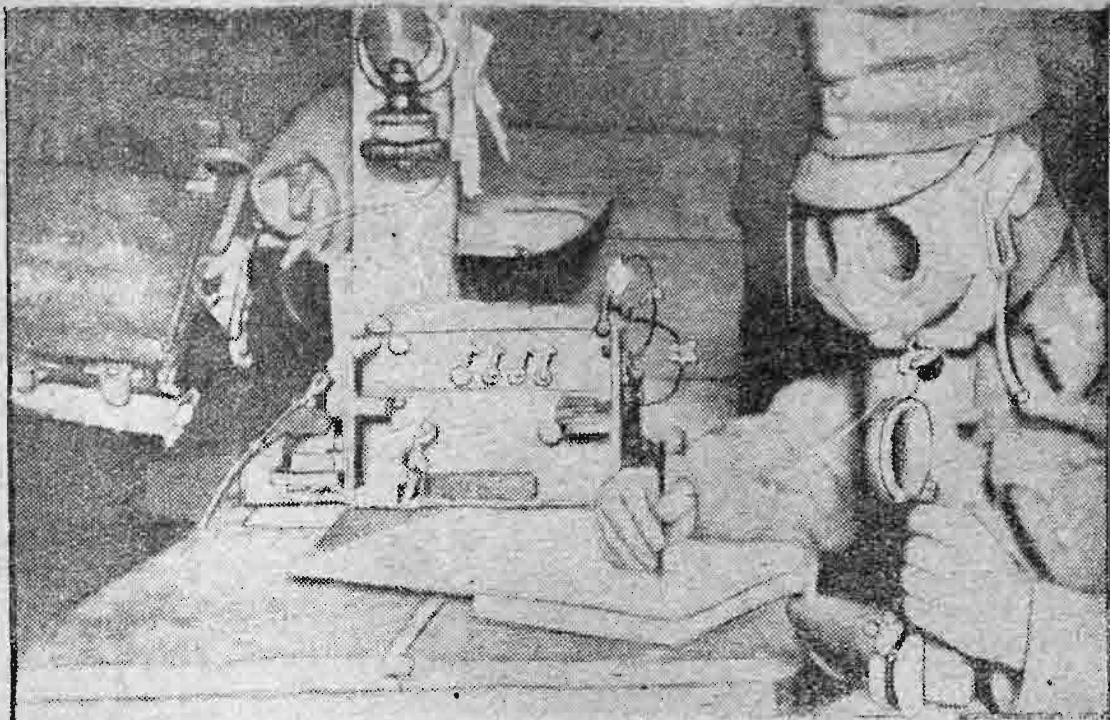

Κατὰ τῶν ἐχθρικών ἀεροπλάνων. — Τεθωρακισμένα αὐτορουγγρικά τηλεβόλα ἐπὶ τῶν Ἀλπεων.

Ἀπὸ τὸ νοτιοδυτικὸν μέτωπον.

Σκοπιωρὸς ἐπὶ δένδρου ἐν κλεισσορῆ.

Ἀυστροῦγγρος τηλεφωνητὴς προσωπιδοφόρος ἐντὸς χαρακώματος εἰς τὰ Ἀνατολικά Καρπάθια.

Καταληφθεῖσαι ἀγγλικαὶ θέσεις ἐν τῇ Βορείῳ Φλάνδρᾳ.

16
**Ἡ ΨΥΧΗ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ**
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 221)

Ἐπὶ πολὺ ἰβασάνισα τὸν νοῦν μου ἐπὶ τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου, μεθ' ὃ τὰ πάντα ἐπανήλθον εἰς τὴν συνήθη ἡρεμίαν, τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἀμνησίαν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπωφελοῦμενος, ἐσηκώθη οἰγὰ-οἰγὰ μὲ τὸν σκοπὸν ν' ἀπομακρυνθῶ.

Τότε ἡ λαίδη Μαίρη ἀφῆκε τὸ ἐργόχειρόν της, μ' ἐπροσέρασε καὶ μοῦ ἔκαμε σημεῖον νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Ὅταν εὐρέθημεν εἰς τὸ ἄλλο σαλόνι καὶ ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσω τὴν φυσιογνωμίαν ἐκείνην μᾶλλον ἀνέως, διέκρινα ὅλον τὸ αὐταρχικὸν ὄψος τῆς ψυχῆς της.

— Κύριε Βερνάρβα, μοῦ εἶπεν ἐκείνη, σὰς παρακαλῶ, ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐκφύγη ἀπὸ τὰ χεῖλη σας τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει πρὸ ὀλίγου. Εἶναι ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὁ λόρδος Κύσιγκτον δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀκούσῃ.

Μετὰ τὰ λόγια ἐκεῖνα, ἐκλίενεν ἡ Μαίρη τὴν κεφαλὴν, εἰς σημεῖον χαιρετισμοῦ, μεθ' ὃ ἀπεμακρύνθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ λόρδου καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Χίλια σκέψεις μὲ κατέλαβον. Ἄρα γε ἡ Εὐα, τῆς ὁποίας δὲν ἔπρεπε νὰ προσφέρω τὸ ὄνομα, ἦτο ἡ Εὐα Μερεδίθ; μήπως ἦτο ἡ νύμφη τοῦ λόρδου Κύσιγκτον; ἤμην λοιπὸν εἰς τὸ σίτι τοῦ πατρὸς

τοῦ Γουλιέλμου; Τὸ ἠλπίζαν, ἀλλὰ ἐξηκολούθηον ν' ἀμφιβάλω, διότι, ἂν δι' ἐμὲ τὸ ὄνομα Εὐα εἶδηλον ἐν πρόσωπον, διὰ καθεστὸς ἄλλον ἦτο μόνον ὄνομα κοινὸν καὶ σύνηθες εἰς πολλὰς γυναῖκας.

Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐρωτήσω. Περὶ ἐμὲ ὅλα τὰ στόματα ἦσαν κλειστά, ὅλαι αἱ καρδίαι ἀνεῦ ἐκδηλώσεως, ἀλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τῆς Εὐας Μερεδίθ, ἡ ὁποία ἀπεστέρει τὴν δυστυχὴ χήραν καὶ τὸ ὄρφανὸν ἀπὸ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν της, ἡ ἰδέα αὕτη κατέστη ἐπίμονος καὶ διαρκὴς εἰς ἐμὲ, καὶ μὲ ἀπασχόλει νύκτα καὶ ἡμέραν.

Ἐβλεπον πολλάκις εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις μου τὴν ἐπιστροφήν της Εὐας καὶ τοῦ παιδιοῦ της εἰς τὴν κατοικίαν ἐκείνην, ἔβλεπον τὸν ἑαυτὸν μου νὰ ζητῇ δι' αὐτοῦ; συγχώρησιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπετύγχανον, ἀλλ' ὅταν ὄψονον τὰ μάτια, ἡ ψυχρά καὶ ἀσυγκίνητος φυσιογνωμία τοῦ λόρδου ἐπάγον ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς καρδίας μου.

Ἦρχιζα τότε νὰ ἐξετάζω τὸ πρόσωπον αὐτό, ὡσὰν νὰ μὴ τὸ εἶχον ποτὲ ἰδεῖ ἄλλοτε. Ἦρχιζα νὰ παραδοκῶ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του μερικῶς κινήσεις, μερικῶς γραμμᾶς, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐφάνερον ἑάποιαν εὐαισθησίαν. Ἐζήτητον τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ συγκινήσω. Φεῦ! οὐδαμοῦ τὴν ἀνεύρισκον. Πλὴν δὲν ἔχισα τὸ θάρρος μου. Ἡ πρόθεσίς μου ἦτο τῶσον ὠρεῖα!

— Μπα! ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, τί σημαίνει ἡ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου; τί εἰμπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ἔξωτερικὸν περίβλημα; μήπως καὶ μέσα εἰς τὸ πειδ σκοτεινὸν κιβώτιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κρύπτεται χρυσός; πρέπει, ἔρα γε, πᾶν ὅτι ἐνυκάρχει εἰς τὴν ψυχὴν μας νὰ ἐκδηλοῦται εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα;

Ἀπεφάσισα νὰ διαλευκάνω τὰς ἀμφιβολίας μου; ἀλλὰ τί μέσον ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ χρησιμοποιήσω; Τὸ νὰ ἐρωτήσω τὴν λαίδη Μαίρη ἢ τὸν λόρδον Κύσιγκτον ἦτο πρᾶγμα ἀδύνατον. Νὰ κάμω

τοῦ; ὑπηρετῶς νὰ ὁμιλήσω; Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲ θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ μὲ πληροφορήσουν πολλὰ πράγματα, διότι ἦσαν ἀπὸ τὸ Μονπελλιέ καὶ συνεπὸς οὐδὲν ἐγνώριζον ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπεισεδίων. Μόνον εἰς θαλαμηπόλος ἐξ ὄλου τοῦ προσωπικοῦ ἦτο ἀρχαῖος. Αὐτὸς ἦτο ἐμπιστος τοῦ λόρδου Κύσιγκτον, ἀλλὰ καὶ οὗτος τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας δὲν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, διότι εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ λόρδου ἐπὶ ἰδιαιτέρῃ ἐμπιστευτικῇ ἀποστολῇ. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν ὄφριλον νὰ διευθύνω τὰς ἐρεῦνας μου πρὸς τὸν λόρδον Κύσιγκτον. Ἀπὸ αὐτὸν θὰ ἐγνώριζον τὰ πάντα καὶ θὰ ἐπετύγχανον τὴν χάριν. Ἡ αὐστηρὰ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου του ἔπαυσε νὰ μὲ τρομάξῃ. Ἐλεγον κατ' ἑμαυτὸν:

— Ὅταν εἰς τὸ δάσος συναντῶ τις ἕνα ξηρὸν φαινομενικῶς δέξιδρον, κάμνει μίαν ἐντομὴν εἰς τὸν κορμὸν του, διὰ τὰ γνωρίσῃ, ἂν ὁ χυμὸς του εἶναι ζῶν ἀκόμη ὑπὸ τὸν νεκρὸν του φλοιόν. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, θὰ κτυπήσω τὴν καρδίαν καὶ θὰ ἴδω, ἂν ἡ ζωὴ κρύπτεται.

Ἀνέμενον, ἐν τούτοις, τὴν εὐκαιρίαν. Ὅταν ὁμοῦ ἀναμῆν τις ἀναγωνίως, φέρει πάντοτε ἐμείνο, τοῦ ἀνομῆναι. Ἀντὶ νὰ ἐξαριτᾶται ἐκ τῶν περιστάσεων, ὑποβάλλει τὰς περιστάσεις εἰς τὴν θέλησιν του.

Μίαν νύκτα ὁ λόρδος Κύσιγκτον μ' ἐφώταξεν. Ὑπέφερον. Ἀφοῦ τοῦ παρέσχον ὅλας τὰς απαιτούμενας περιποιήσεις, εἰμίνα μόνος παρ' οὐτῷ, διὰ νὰ παρακολουθῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λατρικῶν διαταγῶν μου. Τὸ δωμάτιον ἦτο σκυθρωπὸν ἐν ἀνημέμον κηρίον ἄφινε νὰ διαφραίνονται τὰ ἀνεκείμενα, χωρὶς νὰ τὰ φασίξῃ. Ἡ εὐγενὴς καὶ ὄχρᾶ μορφὴ τοῦ λόρδου Κύσιγκτον ἦτο ἀνεστραμμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Τὰ μάτια του ἦσαν κλειστά. Ἦτο συνήθειά του.

(ἀκολουθεῖ)

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

25

(συνέχεια από σελ. 222)

8.—Τὸ ἔργον τῶν χορῶν.

Ὁ εὐχαιὸς χορὸς τῆς Πριγκίπου ἐπλησίαζε. Κάθε οἰκογένεια ἀπὸ τὰς παραθερισούσας, ὅσαι τοῦλάχιστον «ἐσέβοντο ἑαυτάς», προετοιμάζετο ἀκατασχέτως διὰ τὸ μέγα αὐτὸ κοινωνικὸν γεγονός.

Αἱ προετοιμασίαι αὐταὶ ἦσαν ζωηραὶ καὶ ποικιλοτάται. Χάριν αὐτῶν ἐκινουῦντο αἱ μοῦσσαι, αἱ κομπάρζαι, οἱ ἔμποροι, τὰ δ' εὐρωπαϊκὰ ταχυδρομεία ἔφερον εἰς τὸ ὄνομα τῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας μας πακέτα διάφορα, μὲ ὅ,τι ἐκλεκτὸν δημούργημα ἤδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ἢ ἐξάλλος φαντασία τῆς Ἀσίας.

Ἐπρεπὲν ἡ κ. Α... νὰ κατέχῃ τὰ πρωτεία, ἔπρεπε τὸ περιδέσειον τῆς Β... νὰ εἶναι τὸ πολυτιμώτερον ὅλων, ἔπρεπε τὸ φόρεμα τῆς Γ... νὰ μὴ ἔχῃ παρόμοιον. Καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν αὐτὴν ἐκινεῖτο εἰς φοβερὸς, εἰς λυσσαλέος μεταξὺ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἀκαλυπτὸν τὰ μειδιάματα, καθὼς τὰς φωνικὰς σφαίρας περικλείει τὸ σχῆμα κομποῦ ἀθύρματος ἢ ὁπώρας.

Ἡ γυνὴ εἶναι σφοδρὴ. Σφοδρὰ εἰς τοῦς ἔρωτάς της καὶ εἰς τὴν μίσην της. Ἄλλ' ἡ σφοδρότης αὐτῆς φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως. Καὶ ὁ ἀνὴρ εἶναι σφοδρὸς καὶ βίαιος εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ἀλλὰ τὴν σφοδρότητα αὐτὴν δικαιολογεῖ διὰ τῆς ἀνάγκης. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν τῷ ἔμπορῳ, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἰς τὸν κόσμον, διότι ἀπὸ τὴν ἐπικράτησιν αὐτὴν ἔξαρτᾷ τὴν βιωτικὴν του συντήρησιν, τὸ χρῆμα, τὴν διατήρησιν τοῦ πλοῦτου του. Ἐνῶ ἡ γυνή;

Βεβησὶς ἢ τῆσιν αὐτῆς τῆς γυναικὸς δὲν ἔχει τὸν ἴδιον σκοπὸν. Δὲν ἀποβλέπει εἰς κέρδη, οὐδ' εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ βίου ἢ ἐπικρατήσιν αὐτῆς ἔχει σκοπὸν τὴν ἐπικράτησιν. Ἡ ἀνάγκη τοῦ φαινομένου εἰς τὴν γυναῖκα εἶναι τὸ ἐνοστικόν, τὸ ὁποῖον τὴν διέπει. Ἐμπορεῖτε νὰ εὑρετε πολλοὺς ἀνδρας ἀγαπῶντας τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ μονώσει, ἐν τῇ λήθῃ, ἐν τῇ σκιά. Γυναῖκας, καὶ ἂν μᾶλλον ἐπιμόνως ζητήσετε, θὰ εὑρετε πολὺ ὀλιγωτέρας.

Εἶναι ἔνοχος ἢ τοιαύτη τῆς γυναικὸς τάσις; Θὰ εἶναι τις πολὺ ἄδικος νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ οὕτω γενικῶς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἦτο παραβλῶν ἢ μύσῃ, ἂν τὴν ἰθεώρῃ ἀκίνδυνον ἢ μόνον ἀφελῆ.

Ὅπως δμως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ διεθνὴς κοινωνία τῆς Πριγκίπου ἦτο ἀνάστατος καὶ εἰς ὅλα τὰ σαλόνια, εἰς ὅλας τὰς συγκεντρώσεις, ἐγένετο λόγος διὰ τὸν χορὸν, ὁ ὁποῖος ἀπέτελε τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ἀνέπνεον.

Ὁ χορὸς αὐτὸς ἦτο μία ἀνάγκη, ἦτο μία, ἢ καλλιτέρα, εὐκαιρία τῆς ἐπιδείξεως. Ἦτο στάδιον ἀγῶνος καὶ πάλης τῶν γυναικῶν μὲ ἑαυτὸν τὸν ἀνδρα, καὶ τῶν ἀνδρῶν ἀναμεταξύ των μὲ ἑαυτὸν τὴν γυναῖκα.

Εἰς τὸν χορὸν ἡ κ. Χ... θὰ κατακεραυνοῦνε τὴν κ. Ψ... μὲ τὴν περιβολὴν της, τὰ κοσμήματα, τὸ καλλιτεχνικὸν décolletage καὶ θὰ κατεκύρου τὴν κυριαρχίαν της ἐπὶ τοῦ κ. Ρ... ὁ ὁποῖος ἦτο ἀμφιταλαντευόμενος θήραμα. Εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἡ κ. Κ... θὰ ἐπεδείκνυε τὴν ἀδιαφορίαν της διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν της ἀπὸ τὸν κ. Ρ... τὸν ὁποῖον ἐφρόντισε ν' ἀντικαταστήσῃ μὲ προσωπικότητα τοῦ ἀνωτέρου διπλωματικοῦ κόσμου. Εἰς τὸν χορὸν ἢ δεσποινίς Μ... τῆς ὁποίας ἡ προξὴ εἶναι κάπως ὑποθετικὴ καὶ ἴσως ἴσως ἀνύπαρκτος, θὰ προσπαθῆσιν νὰ κινήσῃ εἰς τὸ μάτι τοῦ κ. Δ... τοῦ ὁποῖου τὰ εἰσοδήματα εἶναι ἑταρική, διὰ νὰ προφθάσῃ τὰς ποικίλας κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις.

Εἰς τὸν χορὸν ἔχει συμφέροντα καὶ ἡ μητέρα. Θὰ ἐμφανισθῇ καὶ αὐτὴ, συνοδευομένη ἀπὸ τὰς θυγατέρας της. Θὰ προσπαθῆσιν νὰ φανῇ νεώτερα διὰ τὸν αἰῶνα της καὶ, διὰ νὰ δείξῃ νεώτερα τὰ κορίτσια της, θὰ προσπαθῆσιν νὰ πλησιάσῃ τὸν πατέρα κάποιον πλοῦτον γαμβρὸν καὶ νὰ λανσάρῃ τὰ κορίτσια της εἰς τὸν κύκλον ἐκεῖνον. Εἰς τὸν χορὸν ἔχει συμφέρον νὰ ἐμφανισθῇ ὁ προκοπῆ-

ρας, ὁ γίνεαι, ὁ ἐκλυτὸς ἀνδρας, διότι ἀπ' αὐτὸν ἔχει ν' ἀντλήσῃ πολλὰ ὠφελήματα· εἰς τὸν χορὸν θὰ παρουσιασθῇ, ἔχει συμφέρον, καὶ ὁ δημοσιογράφος, διὰ νὰ γελᾷ ἢ νὰ κλαύσῃ — ἀναλόγως τοῦ χαρακτήρος του — μὲ τὴν κοινωνικὴν ἐκείνην σαλατοποίησιν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐξάρῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς στήλας τοῦ φύλλου του τὴν χάριν καὶ τὴν καλλονὴν, καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχουν.

Ἰδοὺ λοιπὸν διατί οἱ χοροὶ οἱ ἐπίσημοι, καὶ εἰς ἀπ' αὐτοὺς ὁ χορὸς τῆς Πριγκίπου, ἀναμένονται ἐναγωνίως ἀπὸ τὴν κοινωνίαν μας καὶ ἡ προσέγγισις των ἀποτελεῖ τὸ θέμα πολλῶν προηγουμένων ἡμερῶν.

Ἡ κ. Ἀκάνθου φαντάζεσθε, δεῖ θὰ ἔαμμεν ἐξαιρέσειν εἰς τὴν γενικὴν ἐκείνην παραξάλην; Ἐίχε καὶ αὐτὴ νὰ κατακεραυνώσῃ πολλὰς μὲ τὸ χρῆμά της, μὲ τὴν περιβολὴν της, μὲ τὸν διάκοσμον. Τὰ πάντα εἶχον σχεδιασθῆ καταλλήλως, ὅλα εἶχον προϋπολογισθῆ καὶ εἰς ὅλα εἶχε ζητηθῆ ἡ γνώμη... τοῦ συζύγου της; ὄχι βέβαια, ἀλλὰ τοῦ κ. Ζήρα.

Ὁ Ἄκανθος ἔμενε ἀδιάφορος καὶ ἔξ ὅς εἰς τὰς σκέψεις τῆς γυναικὸς του καὶ τὰς ἀσχολίας της. Μὲ κάποιαν δυσθυμίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξωτερικεύσῃ, ἐπλήθυνε τοὺς διαφόρους λογαριασμοὺς τῶν ἐξόδων της συζύγου του. Ἡ δυσθυμία προήρχετο ἀπὸ φειδωλείαν καὶ οἰκονομίαν; Τοιαύτην ἄρετὴν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιρρίψῃ εἰς τὸν Ἄκανθον. Ἦτο φειδωλὸς εἰς τὰ ἐξόδα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔαμμεν ἢ γυναικῶν του, ἀπλοῦστατα, διότι ἡ Σιμένη ἦτο συζυγὸς του καὶ δὲν ἦτο ἐρωμένη του.

Ἐχει καὶ αὐτὸ τὸ μυστήριον ἢ ἀνδρική καρδιά. Δεικνύει, ὄχι σπαίρας, περισσότερο ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐρωμένην, παρὰ εἰς τὴν συζυγον, καὶ εἰς ἐκεῖνην φαίνεται φειδωλὴ ζωὴ εἰς τὴν ἄλλην δεικνύεται ὑπερβολικὰ γενναία. Καὶ ὁ Ἄκανθος, εἰς ὅ,θὰ ἦτο προθυμότερος νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ πληρώσῃ κάθε ἀπαιτήσιν οἰαοδήποτε ξένης γυναικὸς, εἰδείκνυε πολλὴν ἀδιαφορίαν διὰ τὴν γυναῖκα του. Ἐπλήθυνε δμως τοὺς λογαριασμοὺς καὶ αὐτὸ ἦτο διὰ τὴν κ. Ἀκάνθου ἐπαρκές. Εἰς μερικὰ σπλίτια ὁ ἀνδρας, ὁ συζυγος, εἰς τίποτε ἄλλα δὲν χρησιμεύει, παρὰ εἰς τὸ νὰ φέρῃ μόνον παράδας.

Ὁ Ζήρας ἐπαφελεῖτο ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἐπολιόρκει τὴν Σιμένην, τῆς ὁποίας ἦτο καὶ τὸ ἐξάρτημα. Αὐτὸς ἰδέχεται τὸς κρίσεις της, ἔλεγε τὰς ἰδιὰς του, εἰδὼς τὴν γνώμην του καὶ ἐφρόντισε μὲ κάθε τρόπον νὰ της εἶναι πάντοτε παρὼν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδιά.

Τὰς ὥρας λοιπὸν, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἄκανθος εὐρίσκειτο εἰς τὴν λέσχην ἢ ἐπαιξε κάποιον ἀδιάφορον, ὁ Ζήρας εὐρίσκει τρόπον νὰ πλησιάσῃ τὴν Σιμένην, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε πάντοτε κατὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ ἢ κάποιαν παραγγελίαν της τὴν ἐκτέλεσιν ν' ἀνακοινώσῃ. Ὅλας τὰς σκέψεις της διὰ τὰς προετοιμασίας τοῦ χοροῦ τὸς ἐγνώριζεν, εἶχε μάθει, ὅτι ἡ Σιμένη τὴν προσεχῆ Τρίτην θὰ κατέβαινε εἰς τὸ Πέραν μὲ μίαν ὑπηρετήριάν της καὶ ἐκεῖ θὰ ἔμενε δύο ἡμέρας χάριν ἀγορῶν, ἀλλὰ, πρὸ πάντων, χάριν τῆς τελευταίας πρόδας, τὴν ὁποίαν θὰ ἔαμμεν εἰς τὴν μονοδίταν, τοῦ νεωτέρου φορέματος χοροῦ.

Ἐμαθὲν ὅλ' αὐτὰ μ' ἐκπληκτικὸς ἀληθῶς λεπτομερείας ἔβλεψε τὴν ῥάπτριαν τῆς κ. Ἀκάνθου καὶ τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας συνήθως ἠρέσκετο νὰ πηγαίῃ εἰς αὐτὴν ἢ φίλην του.

Ἐσχημάτισε λοιπὸν εὐθύς τὸ σχέδιόν του. Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς, τῆς Δευτέρας δηλαδή, ὁ Ζήρας ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς νήσου, ἐπῆρε τὸ τελευταῖον βαπόρι τοῦ νησιοῦ καὶ ἐφθάσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ πόλις μας εἶναι μικρὰ δι' ἐκεῖνον, ποῦ θέλει κάποιον νὰ συναντήσῃ, καὶ μάλιστα, ὅταν τοῦ προσώπου αὐτοῦ γνωρίζῃ τὰ προτιμώμενα μέρη.

Ὁ Ζήρας τὴν ἐπαύριον, ὄλιγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, ἐπῆγεν εἰς ἓνα ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Μεγάλου Δρόμου, ζαχαροπλαστεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν συνείθισε καὶ ὅπερ δὲν ἦτο τῆς προτιμώσεως του ποτὲ ἄλλοτε. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο δι' αὐτὸν τὸ καταλληλότερον ὄλεον. Τὸ παράθυρόν του ἀντίκρυζεν ἀκριβῶς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀπορτημῆν, εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τοῦ ὁποῖου, πρὸς τὸν ἔξωστον, διάπλατος χρυτὴ ἐπιγραφὴ ἐδήλου τὸ ὄνομα τῆς ῥαπτρίας, πολλὴ γνωστῆς εἰς τὸν γυναικῶν κόσμον. Ἡ ῥάπτρια ἐκείνη ἦτο ἡ ῥάπτρια τῆς κ. Ἀκάνθου.

Ὁ Ζήρας παρήγγειλε μερικὰς πάστας, ἐξήτησε καὶ μίαν ἐφημερίδα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰς πάστας ἐκεῖνας μολίς τὴν μίαν ἐθίξεν, εἰς δὲ τὴν ἐφημερίδα οὐδ' ἐφρόντισε νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα. Τὸ ἡμερησίον ἐκεῖνο φύλλον, τὸ πλήρες ἀπὸ νοητὰς εἰδήσεις, ἀπὸ ἀθρογοραφίαν καὶ χρονογραφήματα, ἐχρησίμεισε νὰ καλύπτῃ ἐκ τοῦ πлагίου τὸ πρόσωπον τοῦ Ζήρα καὶ ν' ἀποκρύπτῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἦσαν προσηλωμένα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀντικρυνοῦ διαμερίσματος.

Αἱ ὄραι παρήρχοντο, ἀλλ' ὁ Ζήρας δὲν ἰκανοποιεῖτο, φαίνεται, διότι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἐξεδήλονον ἀγωνίαν, ἀναμονὴν, ἀνεπιμονήσιν. Τα μάτια του ἐβγαζαν φλόγας, διεκρούοντο μὲ ὄρμην τὴν πρὸ αἰθοῦ ὕalon καὶ ἐρρίπτοντο πρὸς τὰ ἔμπροσ, οἰοῦντι διαπερῶντα τοὺς διαβάτας, διὰ νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς ἀνοκτῆς: Ὁ-ρας τοῦ ἀπορτημῆν. Ἐνίστα εἰς τὸ θέαμα κάποιας κυρίας, ἢ ὁποία ἐμβαίνειν ἐκεῖ ἢ ἐξήρχετο ἐκεῖθεν, ἐνέτεινε τὴν προσοχὴν, ἀλλὰ πάλιν ἐπανέπιπτεν εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν. Ἐίχεν ἀπατηθῆ.

Ἡ μεσημβρία εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ Ζήρας δὲν ἔμενε ἰκανοποιημένος. Διέταξεν ἓν κοινάκ, ἔφαγε μίαν πάσταν ἀκόμη καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀναμένῃ ἐκεῖ, καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν του, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ

Τί εἶσαι; ὄνειρο, ἀγῶς, πλάσμα ἢ φαντασία;
Ποῦ εἶσαι; ποῦ μπορεῖ κἀναῖς στή γῆ νὰ σὲ ζητήσῃ;
Στὸ θησαυρὸ μὴ βεῖσκουσι; στὴ δόξα; στὴ σοφία;
Μὴ στῆς ἀγάπης τοὺς παλιῦς μπορεῖ νὰ σ' ἀποκτήσῃ;
Κι' ἂν σ' ἀποκτήσῃ, πῶς μπορεῖ τόζα νὰ σὲ κρατήσῃ;

Περὶς σὺν ε' ἀνθ' τοῦ βαννοῦ, γοργότερ' ἀπ' ἐκεῖνα
ὡς εἴ σὲ φύλλα λουλουδιοῦ ἢ πρωινὴ δροσιά,
ποῦ μολίς λάμπῃ, τὴ ρουφᾷ ἢ πρῶτῃ ἢ ἀκτίνα
τόσῳ σὲ χάνει γρήγορα ἢ δόλια μας καρδιά.

Καὶ σὺν σὲ χάρη μὴ φορὰ, ἀχ! δὲν σὲ βρῖσκει πια

Ὅσῳ τὸν χρόνον, πάντα ἔμπροσ, ὅπισθ' ἀπὸ γυρίζεις,
κι' ἂν ἢ καρδιά, τὴν σ' ἐνοίωσι, γὰρ σὲ βαρσὶα ποῦ,
κι' ἂν σὲ λαχτάρα καὶ καί μὴ αἰῶνιο τὴ βυθίτης,
αἰ, τί σὲ μέλλεις; ἔς θρηνη!

Θρηνος καὶ πόνος τί θὰ πῆ, μήπως ἐσὺ γνωρίζεις;

Ἄλλους, ποῦ σὲ παρακαλοῦν, πῆγαινε νὰ φωτίσῃς!
τὴν ἀσταγὴ τὴ λάμπῃ σου μὴ χύσῃ; στὴν καρδιά μου
ἐκεῖ, ποῦ πάντα θὰ θρηνηῖ κ' ἔμνεα σὺν μ' ἀφήσῃ,
ὦ! στίσου μακρὰ μου!

Καλλιὸ νὰ ζῶ μὲ ὄνειρα, παρὰ μὲ ἀναμνήσεις.

MARIA ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαμηλοῦ γερμανικοῦ (δίδει ὄρατις χρυσιζούσας ἀντανυγίας εἰς τὴν κόμην. *Suo de Laitue* ἀριθ. 8 (λευκαίνει τὸ δέμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμα Ἀρροδιῆς ἀριθ. 35 (ἐξελίφει καὶ τὰς καλαισιότας ριναδάς τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δέμα λευκότητα καὶ βελτιωμένην ὄψιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπιδάμλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χροῦμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (παρέχει ὄρατιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Moutonnieres*, Παλαούδες, Ταῖνια τοῦ μετώπου, Ταῖνια πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντεῖναι κρυσταλλωμένα, καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὄρατιότητος.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 11. — Τηλέφωνον 1148.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ν. ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Με σεμνότητα, έπιβολήν και κατάνυξιν έτελέσθη τὸ Σάββατον ἐν τῷ κ. φ. τῆς Ἁγίας Τριάδος Κοδινιάδ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Λεωνίδα Ν. Καλαμίδα. Μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην εσλειτήν, τῆς ὁποίας προέστη ὁ θεοφιλέστατος ἅγιος Δεῦκης κ. Κωνσταντίνος, οἱ παρευθέντες συνελπηθήσαν θερμῶς τὴν παιθεύσαν οἰκογενεῖαν τοῦ θρηνουμένου, ἐκδηλοῦντες τὴν πρὸς τὸν μεταστάντα ἀμέριστον ἀκτίμησιν καὶ συμπάθειαν.

Κατὰ τὴν παρελαθούσαν δὲ Κυριακὴν, ἐν συνεδρίῳ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ Ἑλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ὁ κ. Σοφ. Α. Χουδοβερδύδης ἐποίησατο σχετικὴν περὶ τοῦ ἀνδρός ἀνακοίνωσιν, ἐξάρσας τὴν ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν καὶ τὰς πολλὰς δρᾶτάς τοῦ ἀειμνήστου.

Ἐἶθε αἱ ἐκδηλώσεις αὗται τῶν γενικῶν συμπάθειῶν νὰ ἐπιχέωσι τὸ βόλαμον εἰς τὰς πανθούσας τὴν ἀπόλειάν του καρδίας, αἱ κοιναὶ δὲ εὐχαὶ ἔλθωσι, ὅπως καταστήσωσι τὴν γῆν τοῦ τάφου του κοῦφην.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπίγιουλαν, Μπουγιούκ Παρμὲκ Καποῦ, δδὸς Ἀζαμιτζή, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων αὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ῥοήν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ἄνθρωπου χειρομάντιου, ἀπεταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ
καὶ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΟΥΖΑΦΕΡ ΒΕΗ
Διπλωματοῦχου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς τῶν Παρισίων
καὶ τετηρημένου διὰ χρυσοῦ μεταλλίου.
Πέραν, ὁδὸς Ἀδᾶ, ἀπαρατεμὴν Βιτόλη, 3,
(παρεπλεύσας τοῦ καταστήματος Στεῖν).

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ὀνοματικὴ ἑορτή. — Ὁ συμπαθὴς καὶ διακεκριμένος τῆς πόλεώς μας Ιατρός κ. Αναστάσιος Μισοιλόγλου, χειρουργὸς τῶν Ἑθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνοματικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς, ἐδέχθη τὴν Κυριακὴν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ φίλων. Ἡ δὲ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη αὐτὸν διὰ τοῦ ἱεροῦ Δευτερεύοντος κ. Νεοφύτου.

Θάνατος. — Πεντάκις μόλις ἑορτάσαν τὸν μῆνα τῶν ἀνθέων, χαριτωμένον, ἀφρόπλαστον ἀγγελουδί, ὁ υἱὸς τῶν ἀγαπητῶν Ἱεροθέου καὶ Μάρθας Παπαδοπούλου, ὁ μικρὸς Νίκος, τοῦ ὁποίου τὸ μεῖδιμα καὶ τὸ γλυκὺ βλέμμα ἐκορόριζεν εἰς τὰς καρδίας τῶν γονέων του τὴν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν, ἐπέταξε στὸν οὐρανὸν, συνοδευόμενον ἀπὸ ἓνα ἥλιον χαρῶν μίᾳ γελαστῆς ἡμέρας, εἰρηνευομένης, θαρραεῖς, τὴν θλίψιν καὶ τὸν σπαραγμὸν, ποῦ ἄφινε τὸ διαθατικὸν πουλόκι οὐτὺς φιλοστόργους γονεῖς του, τῶν ὁποίων μετέβαλε τὰ μάτια εἰς κρουνούς δακρῶν πικρῶν. Καὶ ὅμως ὁ Νίκος τὸν ζῆ μαζὶ μετὰ τὰ ἄλλα ἀγγελουδία, ποῦ ἀφῆκε ἀπ' ἰδῶ καὶ πέντε χρόνια, καὶ παρακαλεῖ τὸν Πλάστην, μετὰ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν, ὑπὲρ ἐκαίμων, ποῦ τὸν ἐθέροσιναν μετὰ τὴν ἀγάπην τους ἐδῶ στὴν γῆν. — Μαρ. Σοφῶτος.

Ἀμφιθέατρον. — Μέχρι τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ λαοφιλὲς σινεμὰ «Ἀμφί» θέλει προβάλλει μίαν ὄλως πρωτότυπον ἀστυνομικὴν ταινίαν, τὸ περιπετειώδες ἔργον «Τὸ ἁμάρτημα τῆς Ὀλγας», εἰς ὃ μεγάλας πράξεις, μήκους 2600 μέτρων. Ὁ σκηνοκῶς διάκοσμος τοῦ ἔργου εἶναι ἐκτάκτως πλούσιος καὶ πολυδαίδαλος, ἡ δὲ πλοὴ ἀφάνταστος καὶ πρωτοφανής. Τὸ ὀραιοτέρον καὶ πολυπλοκώτερον ἀστυνομικὸν ἔργον.

Μία εὐχὴ πρὸς τὴν Δεσποινούλαν Κυριακίδου (Δ.) τὰς γονεῖς καθ' ἣν ὥραν τὴν βαπτίσαν βαπτίσμα Χριστιανῆς.

Νὰ εἶς εἶ, νὰ τὴν χορῆσῃς ὅπως τὴν ἐπιθυμοῦμεν, τὴν μικρὰν σου Δεσποινούλαν νὰ τὴν δῆτε καὶ τυφούλα.

Ἐύχομαι νὰ μεγαλώσῃ, χορῆσῃ κόπο νὰ εἶς δόσῃ, ἡ ζωὴ τῆς δλη νᾶται γιὰ καὶ πλοῦτη καὶ χαρὰ, καμμιά λύπη νὰ μὴ νοιώσῃ, οὐδὲ καμμιά συμφορὰ.

Νὰ τὴν ἔχῃτε καμάρι, νὰ τὴν πολὺχροῦν ἡ ζωὴ, νὰ σκορπῆ παντοῦ τὴν χάρην, οὐδὲ τὸ ῥόδο, ποῦ ἀνθῆ.

ΓΡ. Γ. Χ.

Τοῦ ἀγαπητοῦ μας
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τελοῦμεν αὔριον, Κυριακὴν, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Σισλῇ.
Παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του, ὅπως ἐνώσωσι μετ' ἡμῶν τὰς ἑσθίας τῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.
Πέραν, τῇ 28 Ἰανουαρίου 1917.
Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ
ΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

ΛΙΛΙΚΑ Μ. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΟΥ

Et Rose elle a vecue tant que vivent les roses ;
L'espace d'un matin. (Malherbe)

Οἱ μελαγχολικοὶ αὗτοι στίχοι τοῦ ποιητοῦ ἔχουν, ἄλλοίμονον! τὸ αἰώνιον κῦρος των, ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος, σκληρὸς καὶ ἀμείλικτος, ἀρπάζει ἀπὸ φιλοστόργους ἀγκύλας, ἀπὸ θωπείας τρυφεράς, ὑπάρξεις γλυκείας καὶ ἐπιχαρίτους, καθὼς ἤρπασε προχθὲς ἀκόμη τὴν Λιλίκαν Μ. Λογοθετίδου.

Ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, ὅσοι τὴν συνήνησαν κόπον, ὅσοι ἔτυχε νὰ ἀνεύρουν ἔστω καὶ μίαν φορὰ τὴν χαριτωμένην τῆς μορφὴν, ἀδυνατοῦν ἀκόμη νὰ πιστεύσουν πῶς τόση ὕψιστος, τόση χάρις, τόση καλοσύνη καὶ καλλονὴ συγγέται πλέον μετὰ τὸ κῶμα τοῦ τάφου, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἀνάμνησιν.

Ἄνδρος δεκατεσσάρων μόνον ἀνοίξεων, δὲν εἶχαν ἀκόμη τελείως ἀνθήσει, ἀλλὰ τὰ πέταλά του, τὰ μόλις διανοιγόμενα, προέφαινον τὴν εὐωδίαν καὶ χάριν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐσοκόριζεν ἡ εὐγενὴς αὐτῆς ψυχῆ. Κόρη προσφιλῶν γονέων, ἦτο τὸ χάριμα τῆς οἰκογενείας τῆς, τὸ καύχημα τοῦ Ζαππεῖου, ὅπου ἐμαθήτευεν, ὁ στολισμὸς τῆς κοινωτικῆς τάξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει.

Πλὴν, τόσαι ἐλπίδες, τόσα τρυφερὰ ὄνειρα, συντριβήσαν εἰς τὸ Χάρακρον τὸ δρᾶσανον καὶ ἡ Λιλίκα ἀφῆκε τὸν ἐπικαιρὸν τούτων βίον, διὰ νὰ ἐγκαθιδριθῇ μετὰ τοὺς χορούς τῶν ἀγγέλων.

Ἡ κηδεὶα τῆς πολυθρηνητοῦ μικρᾶς ἐγένετο τὴν ἐσπέρην τοῦ θανάτου τῆς, τὸ παρελθὸν Σάββατον, ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν, προεξάρχοντος τοῦ κληρικῶν ἀγ. οὐ Σταυρουπόλεως μετὰ δύο ἄλλων ἐπισκόπων, παρέστη δὲ ἔλθον τὸ ἄριστον τῆς παρ' ἡμῶν κοινωνίας, παρ' ἧς εἰ ταθλιμμένοι γονεῖς ἀπολαύουσι βαθείας ἀκτιμῆσεως. Μεταξὺ τῶν παρισταμένων διακρίνετο ὁ ἱερολογ. Τριταύων, ἀντιπροσωπεύσαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Πεζᾶς, ὁ βουλευτὴς πρωτεύουστος Βίκτωρ βέης Τσορμπατζόγλου, στενὸς φίλος τῆς οἰκογενείας, ὁ διευθυντὴς τοῦ Δημ. Ὀθωμανικοῦ Χρέους κ. Ἀσλὰν μετὰ τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τοῦ ἱδρύματος, ἐν ᾧ εὐδοκίμως ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει ὁ κ. Μ. Λογοθετίδης, ὁ γεν. διευθυντὴς τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν, ἡ διευθύνουσα τοῦ Ζαππεῖου, αἱ μαθήτριά τῆς Β' τάξεως τοῦ Ζαππεῖου παρθεναγωγείου, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ μεταστᾶσα, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἱπποκόμου κόσμου τῆς πόλεώς μας.

Εἰς τὰ παντοχόθην πρὸς τοὺς θρηνοῦντας γονεῖς τῆς Λιλίκας προσερχόμενα συλλεπητήρια ἐνοῦμεν καὶ τὰ ἰδικὰ μας, μετὰ τὴν εὐχὴν, ὅπως ὁ χρόνος ἐπουλώσῃ τὴν πληγὴν, ἣν τοῖς ἠνείκεν εἰς τὴν καρδίαν ὁ ἀποπνῆς ἀγγέλός των.

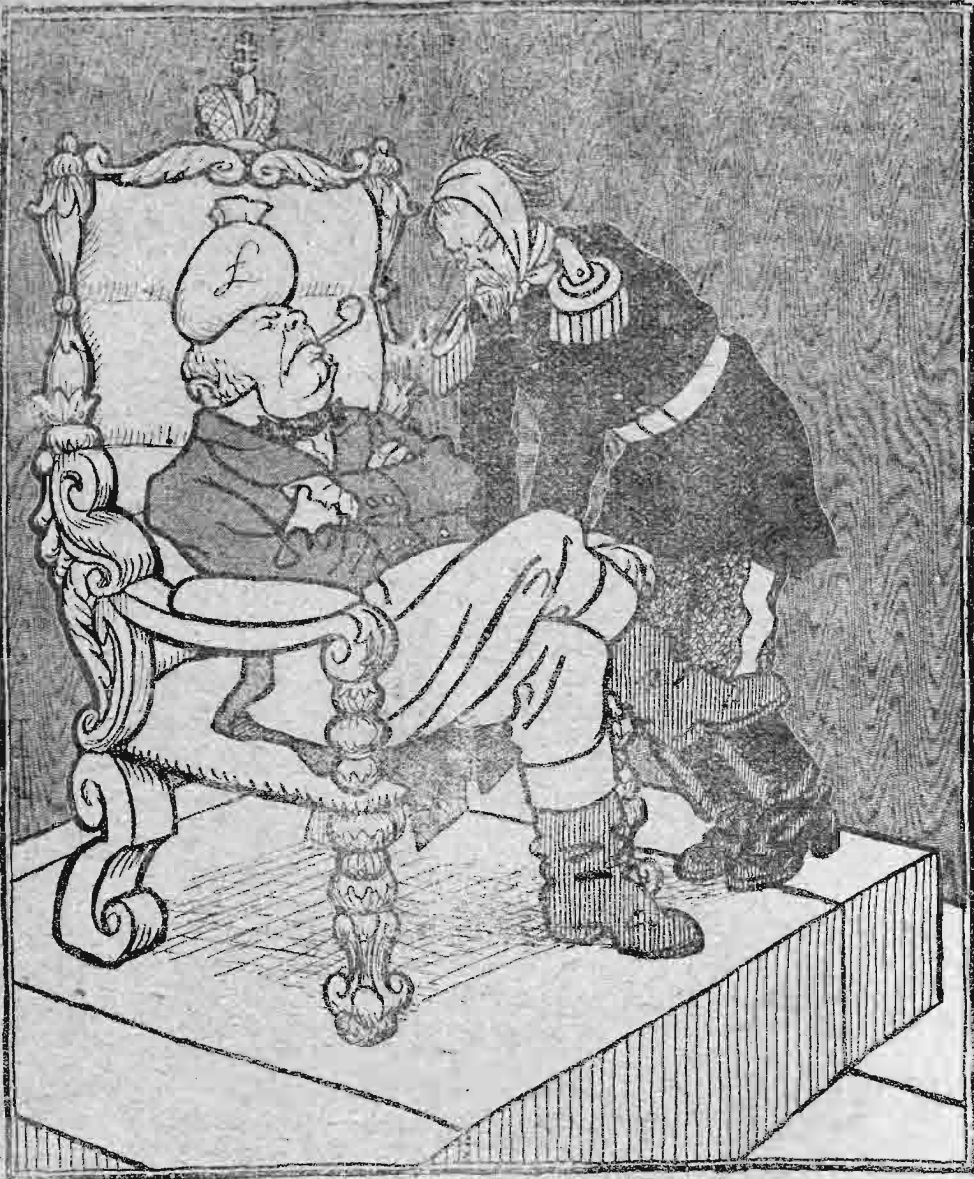
ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Η ΜΕΘΗ

Με χαρά περισσή,
παιδιά, βάλτε κρασί
στο ποτήρι να πιούμε,
κι' ό καθείς άς χαρή
όπως-όπως μπορεί
εις την γην όσο ζούμε.

Κι' αν είν' όλα ψευδή
και πικρά κι' άγδη
μέσ' στον κόσμο τον πλάνο,
με μιά λίτρ' άπ' αυτό
τό χρυσό μου ποτό
παρευθής τά ξεχάνω.

Σάν μεθύσω γερά,
άγαπώ την κερά,
άγαπώ και τή δούλα
κι' άνευρίσκω πολλήν
καλλονήν σφριγηλήν
στην γρηά Ζαμπετούλα.

Άπό ποϋ ό Τσάρος άντλεί τās έμπνεύσεις του.

Τό κεφάλι γυρνά !...
πόσα, πόσα τερπνά
μ' άγαπών κοριτσάκια,
και πηθούν ύψηλά
και χορεύουν τρελλά
μέ κοντά φουστανάκια!

Με χαρά περισσή,
παιδιά, βάλτε κρασί
στα ποτήρια μας πάλι
κι' ό καθείς άς χαρή
όπως-όπως μπορεί
όσο ζή κι' όσο θάλλει.

Είς αυτές τās στιγμάς,
πάχει τύχει σ' έμιας
τούς πτωχούς να βρεθούμε,
ποιος μάντις σοφός
θα μās ειση σαφώς
έν τού χρόνου θα ζούμε;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ

Εφαρμογή.

Η κυρία λέγει εις την ύπηρετριαν :
— Μαρία, φέρε μου μιά φέτα ψωμί.
Η Μαρία φέρει τό ψωμί, αλλά τό κρατεί με τό δάκτυλά της· τότε η κυρία τής λέγει :
— Όταν σου ζητώ κάτι, πρέπει να μου τό φέρης μέσα εις τό πιατό.
Μετά τό γεύμα, η κυρία φωνάζει :
— Μαρία, φερε τής παντούφλαις μου.
Η Μαρία έιθυμείται την παραγγελίαν τής κυρίας της, θέτει τās παντούφλας έντός πινακίου και τās παρουσιάζει εις την κυρίαν της με όλην την έπισημότητα.

Τηλέφωνον και καρβουνιάρης.

Καρβουνιάρης έρωτῆ θυρωρόν ξενοδοχείου :
— Θέλετε κάρβουνα; Έχω πολύ καλά.
— Στάσου, άπαντῶ ό θυρωρός, να έρωτήσω τον κύριον, διότι δεν είξεύρω αν χρειάζομεθα.
Τότε έρωτῆ τον ξενοδόχον δια του τηλεφώνου, αλλά λαμβάνει άρητικήν επάντησιν και την διαβιβάζει εις τον καρβουνιάρη. Ούτος, μορφάζων πονηρῶς, άπαντῆ :
— Βρέ, μπορεί να μην είμαι έξυπνος σαν του λόγου σου, μα δεν είμαι δα και τόσφ καθόνι, για να πιστεψω, πως ό άφέντης σου είναι σφαλισμένος 'δω μέσα σε δαυτο τό κουτί.

Εις ξενοδοχείον.

Δύο κύριοι συναντῶνται εις την κλίμακα του ξενοδοχείου και χαιρετῶσιν αλληλους. Τότε ό εις έρωτῆ :
— Μένετε πολύν καιρόν εις αυτό τό ξενοδοχείον ;
— Δύο χρόνια, κύριε.
— Δύο χρόνια; Και μένετε; Άλλά πως ύποφέρετε τό χάλι του ;
— Είμαι ό ξενοδόχος.

ΣΤΟΝ ΓΥΙΟ ΜΟΥ

(αμα γεννήθηκε)

Έγώ σοϋ είπα : — Με χαμόγελο ξυπνό
να μολ' ριγς. Και σϋ άρχινησες φωνάρες.
Για πές μου, άμορφότισμο : — Για όίνα π' άγγυανῶ,
είναι σημάδι αυτό άπ' τής μυριόδαλις σου χάρες !
Ποϋ 'ναι τό βλέμμα τό ξυανό ; — κακό !... —
τό καρδιοχτύπι, ποϋ θα ξέρης ν' άγαπήσῃ ;
ποϋ είν' τ' άνείστοτο μεγάλο ιδανικό,
ποϋ γκρέμισα εγώ και σϋ θα χτίσης ;...
Τι μου γρυνιάσεις τώρα ; τι θαρρείς,
πως είν' Παράδεισος ό κόσμος ; — Άνοησία
ή ματαιότης είν' βασίλισσα τής γῆς,
και είναι πρέμμα κ' η καλλίτερη λατρεία !...

Μα όσο κι' αν ξεφωνίζης, φανακλά,
σαν τον τσομπάνο στήν βουνησία του την στρεβγγα,
στα μουσικά μου τα αυτιά άντανακλά
σαν κάποιον Μπαχ καινούργιον, θεία φουγγα.
17—18 Ίανουαρίου (μυσόνηχο).

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
έν Γαλατῶ, Όμέρ' Αμπιτ χάν, 14—15,
άγοράζει και πωλεί εις τās τρεχούσας τιμάς τής ήμέρας όλα τα είδη των χρεωγράφων, εξαγγυώνει τοκομερίδια λήξαντα και εξέλεγει όλας τās κληρώσεις των λαχειοφόρων όμολογιών.
Τηλέφωνον : Μπέγιογλου, 1912.

ΖΗΤΕΙ να αποκτήσῃ τηλεφώνον έμπορικόν γραφείον. Οί διατεθειμένοι να έγκατολείψουν τα τηλεφωνικά μηχανήματά των, άς αποταθῶσιν εις τα γραφεία μας.

Τα παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ
συνιστώνται υπό των καλλιτέρων ιατρών
ως τα μόνα κατάλληλα δι' αναρρωνύοντας, αδυνάτους και αναιμεικούς.
Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, αριθμ. 52

Έτίμοις Άριστοδοούλου, Άναστασιάδου και Σας.